

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Politikājiem ir jāmacās dzīvot DEMOKRĀTIJAS APSTĀKĻOS

Saruna ar tiesībsargu **Juri Jansonu**

FALŠĀ DEMOKRĀTIJA

DDD: 3. jūlijā ANO Cilvēktiesību padome pieņēma rezolūciju "Par ģimenes aizsardzību", apliecinot, ka ģimene ir dabiska sabiedrības pamatšūniņa,

miem sabiedrība īsti neko nezina. Tas, manuprāt, nav pareizi. Iespējams, ka kaut kas nav kārtībā ar komunikāciju jeb sabiedriskajām attiecībām.

Otrkārt, sākotnēji izskanēja, ka Latvija balsoja pret, jo rezolūciju ierosināja Krievija un valstis,

Foto: Petrus Kolesnikovs

Jā, klusu ciešot, pieņem spēles noteikumus tādus, kādi tie tiek uzspiesti, tad nevar vainot nevienu, ka kāda tiesības tiek diskriminētas.

kurai ir tiesības būt aizsargātai. Latvija balsoja pret šīs rezolūcijas pieņemšanu. Jūs lūdzāt valdību skaidrot šāda balsojuma iemeslus – kādēļ?

Juris Jansons: Vēstule tapa, jo, pirmkārt, sabiedrībai ir tiesības zināt, kā tiek gatavoti lēmumu projekti, it īpaši par jautājumiem, kas skar ģimeni. Diemžēl par attiecīgiem balsojumiem un lēmu-

kas bieži vien uz daudziem jautājumiem skatās citādāk vai caur citu prizmu nekā Latvija.

Taču, pavērtējot šo rezolūciju, jāteic, ka tas ir tīri deklaratīvs akts, un tam nav tiešas juridiskas ietekmes vai juridiska spēka. **Deklarācijā nostiprinātas tradicionālās ģimenes vērtības, un uzskatu, ka tās ir tuvas arī vairumam Latvijas**

iedzīvotāju. Līdz ar to, manuprāt, ir svarīgi sabiedrībai saprast, kāpēc, ja valsts balso un pieņem tādu lēmumu, tas tā ir darīts, vai tas ir apspriests valdībā vai parlamentā. Var jau, protams, amatpersonas teikt – ziniet, ANO Cilvēktiesību padomē ir jāpieņem simtiem dažādi lēmumi, tādējādi nav ko apgrūtināt parlamentu, bet mēs dzīvojam

21. gadsimta demokrātijā, un mums, kur vien tas ir iespējams, vajadzētu pieturēties pie konsensusa jeb vienprātības principa, nevis caur spēka pozīcijām, bet caur to, ka sabiedrība tiek informēta un tā precīzi saprot attiecīgo ziņu, un tiek prasīts arī tās viedoklis par jebkādiem jautājumiem.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

**"SOLIDARITĀTE BĒGLU
JAUTĀJUMĀ"
IZNĪCINĀS TIESĪBVALSTI**

→ 2. lpp.

NEVAINĪGS!

→ 4. lpp.

**LATVIJA, NO VIENA
GRĀVJA ĀRĀ –
OTRĀ IEKŠĀ!**

→ 6. lpp.

**Nevis Jēzus nāk pie mums,
BET TRANSNACIONĀLĀ
MAFIJA**

→ 7. lpp.

**LATVIEŠU TAUTAS
LIKVIDĀCIJA –
FINIŠA TAISNĒ?**

→ 8. lpp.

VAI LATVIJA SPĒJ UZŅEMT NELEGĀLOS IMIGRANTUS NO ĀFRIKAS?

Ir kāda liela atšķirība starp latviešu bēgļiem Otrā pasaules kara laikā un Āfrikas bēgļiem tagad. Latvieši, dodoties prom no Latvijas, cerēja atgriezties Dzimtenē, bet no Āfrikāņiem šādas vēlmes neesam dzirdējuši – liekas, vienīgā dzīva viņiem ir palikt uz dzīvi Eiropā jeb citu tautu mājās. Tieši tas satrauc arī latviešus. Cilvēks, kurš nemil savu Dzimteni, nemīlēs un necienīs arī patvēruma valsti un tās pamattautu. Tāds cilvēks ir patērētājs, būtībā parazīts, kurš nevēlas cīnīties un neilgojas pēc labākas dzīves savā Dzimtenē, bet meklē pārtību, uzveloties uz svešiem pleciem – "kur labi, tur dzimtene".

4. augustā pie Ministru kabineta notika pikets – protests pret gaidāmo nelegālo imigrantu uzņemšanu Latvijā. Pasākums pulcēja ap tūkstoš dalībnieku, kaut arī policija vēstīja par skaitli – 300. Diemžēl lielie plašās saziņas līdzekļi šo pasākumu raksturoja diezgan pretrunīgi – esot bijis

pat rasistisks un vienas politiskās partijas spalvu spodrināšana... Par politisko partiju runājot, mums nav svarīgi, kurš nostājas taisnīguma pusē – galvenais, ka nostājas, un tā nav sliktākā spalvu spodrināšana. Bet no rasisma, tas ir, no naida un uzpūtības pret citām rasēm, piketā nebija ne miņas.

Nožēlojami ir tie latvieši, kas strādā masu medijos, bet neaizstāv latviešu tautas tiesības uz izdzīvošanu – pat neapjēdz vai izliekas nesaprotam nopietno situāciju. Apstākļos, kad vēl joprojām nav veikta Latvijas dekolonizācija un svešas valsts piektā kolonna mīda Latvijas zemi, ikviena nelegālā imigranta uzņemšana vēl vairāk apdraud latviešu tautas dzīvības spēkus. Turklāt viņu ieplūšana Eiropā ir globāls bizness, kas iespējams ar Eiropas valstu valdību tiešu vai netiešu uzpirkšanu.

Piketa dalībnieku komentāri 3. lpp.

“SOLIDARITĀTE BĒGLU JAUTĀJUMĀ” IZNĪCINĀS TIESĪBVALSTI

Tonu Kalvets

Igaņu publicists

“Izrādisim solidaritāti! Nebūsim uzpūtīgi, nebūsim reakcionāri un iekapsulējušies! Uzvedīsimies kā eiropieši, būsim cilvēcīgi!” Šādas un līdzīgas aicinājumus pēdējos mēnešos esam dzirdējuši vairāk nekā bieži. Ar šādiem pamatojumiem(?) tiek izdarīts spiediens uz visiem, kuri nav ar mieru savā valstī ielaist nelikumīgos(!) ieceļotājus, kas pārpludinājuši Eiropas dienvidus.

Taču iztulkosim šo solidaritātes aicinājumu saukļus mums **saprotamā** valodā. Attīrīti no liekvārdības, tie patiesībā aicina: “Atbalstiet noziedzību! Atbalstiet cilvēktirdzniecību! Vismaz neuzstājieties pret tiem, kas abas atbalsta! Vismaz šoreiz nepakļaujieties likumiem! Aizmirstiet faktu, ka šīs personas ir ieradušās Eiropā nelikumīgi! Aizmirstiet, ka viņu dzimtajā pusē noziedzības izpratne bieži vien ir pavisam citādāka nekā pie mums! Aizmirstiet, ka vi-

sai daudzi no viņiem ir paspējuši pastrādāt pretmantiskus un pret citiem cilvēkiem vērstus noziegumus pat šai īsajā laika posmā, kurā viņi kopš savas nelikumīgās ierašanās Eiropā pavadījuši! Aizmirstiet, ka pirms viņiem šeit iebrākušie, tādi paši nelikumīgie ieceļotāji, savās mītnes zemēs ir pastrādājuši daudz vairāk noziegumu nekā valsts pamatiedzīvotāji!”

Tātad mūs, pamatiedzīvotājus, grib piespiest aizmirst skaidras un vispārzināmas patiesības, pievērt acis uz noziedzības atbalstītāju darbošanos un dzīvot kaut kādā iedomu pasaulē – tādā, kādu to ir radījuši masveida ieceļošanas piekritēju rīcībā esošie masu saziņas līdzekļi.

Ir apbrīnas vērts, kādus kūleņus met masu migrācijas piekritēju loģika! Tiek gan minēts (lielākoties it kā caur zobiem un vairāk modes pēc), ka cilvēktirdzniecība ir noziedzīgs bizness, kur tiek *pārbidītas* lielas naudas summas un ka minētie ieceļotāji Eiropā ir ieradušies neliku-

mīgi. Taču tūlīt pat tiek pārlēkts loģiskajam secinājumam – “noziedzību un noziedzniekus nedrīkst atbalstīt!” – un uzreiz tiek atsākta vaimanāšana par “nabaga bēgļu” milzīgajām ciešanām un “mūsu morālo pienākumu viņus par katru cenu uzņemt”.

CILVĒK-TIRDZNIECĪBĀ APGROZĀS NEIEDOMĀ- JAMAS SUMMAS

Uz mirkli iedomāsimies sevi cilvēktirgotāja vietā: ja “izmēģinājuma partija” ir vainagojusies panākumiem un “tirgus iestrādāts”, vai tiešām kāds saprātīgs biznesmenis atteiksies no sava tik ienesīgā biznesa turpināšanas?! Ja viņš redz, ka Eiropas Savienības dalībvalstis savā starpā sadala – protams, “eiropiskas solidaritātes” gaismā – simtu vai divus simtus tūkstošus nelikumīgo ieceļotāju, tad kas gan traucēs biznesmenim uz “tukšu palikušo noliktavas placi” (lasi: ES dienvidu dalībvalstīm) piegādāt atkal jaunu “preču kravu”, piemēram, vairā-

uz Eiropas Savienību un caur to iekļūt gribetāji ir arī citur, ne tikai Lībijā...

NO KURIENES CĒLUSIES “PĀRNABA- DZĪGO” BĒGLU CEĻA NAUDA?

Pakavēsimies vēl drusku pie naudas jautājuma. Droši vien daudziem masu ieceļošanas pretiniekiem ir radies “ģekīgs” jautājums: “Ja nokļūt Eiropā alkstošie afrikāņi un aziāti tiešām ir tik briesmīgi nabadzīgi, kur gan viņi ņem tik lielas naudas summas, ko samaksāt nelikumīgajiem pārvedējiem?”

Ja savā dzimtenē pie Sīrijas, Lībijas vai Irākas vidusslāņa piederošajiem bēgļu gaitu gadījumā šādas summas atrašanu varētu uzskatīt par dabīgu (Sīrija, Lībija, kā arī Irāka pirms demokrātijas vardarbīgā “importa” ekonomiski bija turīgas valstis, Lībija – pat bagātākā visā Āfrikas kontinentā), tad, piemēram, izteikti nabadzīgajiem eritrejiešiem vai Āfrikas nēģiem šādas “ceļa naudas” esamība šķiet vairāk nekā aizdomīga.

Līdz ar nelikumīgo ieceļotāju ielaišanas brīdi vārds “tiesībvalsts” zaudēs savas jēgas pēdējās paliekas. Sākot ar to mirkli, valstī (bēgļu) ielaidējiem vairs nav ko gaidīt no vienkāršajiem pilsoņiem likumpaklausību.

kus simtus tūkstošus vai pat vienu-divus miljonus nelikumīgo ieceļotāju?!

Uzdrošinos teikt – it nekas! Biznesā – sevišķi tik ienesīgā! – visu tomēr izlemj peļņa.

Pēc Čehijas premjerministra **Bohuslava Sobotkas** vērtējuma, šai biznesā apgrozās vismaz simti miljoni dolāru. Taču viņš neizslēdz, ka šī summa var būt pat vēl lielāka. Piemēram, daži **miljardi** dolāru. “Dabiski, šāda pakalpojuma starpniekošanai ir pieprasījums. Un ir arī piedāvājums, ar kuru šie pieprasījuma apmierinātāji tad (tiem, kas vēlas) nāk pretī,” atbildot uz jautājumu par ieceļotāju izvietošanu, kuru viņam uzdeva parlamenta loceklis **Martins Lanks**, teica Šobotka šī gada pavasarī Čehijas prlamentā.

Te būtu derīgi atcerēties, ka pasauleslavenais Kataras telekanāls Al-Jazeera nāca klajā ar satriecošu jaunumu: vienā vienīgā Lībijā uz iespēju nokļūt Eiropā gaida ap miljons bēgļu. Pietiktu, ja pārvedējiem – **nelikumīgajiem pārvedējiem!** – maksātu tikai viņi, lai pēdējo peļņa būtu daudzreiz lielāka par Čehijas ministra piedāvāto. Taču “ieceļošanas kanāli”

Pareizāk, **šķīta**. Nu vairs nešķiet.

“Ne visai sen masu saziņas līdzekļi mums paziņoja, ka Islama Valsts kaujinieki viņu ieņemtajās teritorijās bija izlaupījuši milzīgu skaitu banku un ieguvuši laupījumā desmitiem miljardu dolāru. Man nav jābūt fantastikas rakstniekam, lai iedomātos, ka “ceļa naudu” desmitiem tūkstošiem “labā dzīvē Eiropā” ieinteresēto apmaksā tieši Islama Valsts locekļi. Un Eiropas politiķi viņiem ļoti aktīvi piepalīdz. Vēlāk pietiks ar vienu vienīgu pavēli, un simtiem tūkstoši islama kaujinieku lēks ārā no saviem slēpņiem un apkausa mūs kā sivēnus,” Slovērijas interneta izdevumā “Doležite” (“Svarīgi”) šī gada 3. jūnijā masu migrāciju apcerošajā rakstā “Trojas zirgi auļo uz Eiropu” izteicās čehu publicists **Vaclavs Husaks**.

Vai Husaka domu gājums, it sevišķi secinājums, no pirmā acu uzmetiena liekas pārspīlēts, piemēlēts? Ja tā, tad atcerēsimies Islama Valsts pirms pāris mēnešiem publicēto paziņojumu: kopā ar bēgļiem mēs uz Eiropu sūtīsim savus aģentus!

Ja arī tas liekas netica-

Pulicists Tonu Kalvets

Madisa Stauba foto

mi, atcerēsimies daudzu Eiropas valstu specdienestu un policijas brīdinājumu: starp bēgļiem, kas tiek sūtīti uz Eiropu, atrodas arī Islama Valsts un citu teroristisku grupu kaujinieki!

Norvēģijas augsts policijas ierēdnis **Sveins Eriks Molstads** zviedru laikrakstā “Dagbladet” šī gada 1. jūnijā atzina: “Diemžēl atradās cilvēki, kas mūsu bēgļu statusa sistēmu gribēja izmantot ļaunprātīgi. Starp mūsu bēgļu kvotu noteiktajām personām atklājām tādas, kurām bija sakari ar terora organizācijām ISIL (Islama Valsts – T.K.) un Al-Nusra Fronte.”

Norvēģijas slepenpolīcija PST, lai noskaidrotu patvērumu lūgušo fonu, Tuvajos Austrumos veica divus kontrolreidus un to rezultātā atklāja, ka vismaz ap desmit patvērumu lūgušo ir saistīti ar Islama Valsti... (Toreiz Norvēģijai tika likts pieņemt 1000 sīriešu. Tā kā Norvēģija nav Eiropas Savienībā, Eiropas Komisijas vietā pavēli izdeva Apvienoto Nāciju Organizācijas pilnvarotais bēgļu jautājumos.) PST direktors **Martins Bernsens** avizei “Dagbladet” apstiprināja: “PST ir zināms, ka islamisti bēgļu uzņemšanas centros sev vervē jaunus kaujiniekus.”

Taču, vai ar visas Eiropas policijas spēkiem pietiks, lai noteiktu, cik daudzi no nelikumīgajiem ieceļotājiem savas ceļa naudas dēļ ir iekļuvuši Islama Valsts vai kādas citas terora organizācijas mūžīgajos parādniekos? “Laipnais naudas devējs” taču var jebkurā brīdī no Eiropā uzņemtā bijušā “pasažiera” palūgt “pretpakalpojumu”. Tam nav noteikti jābūt sevis uzspriecināšanai kādā cilvēkiem pārpilnā vietā. Pietiek ar to, ka kāda zināma paciņa tiek nogādāta zināmā vietā, nodota kādam tālāk vai gluži pretēji – paslēpta. Un tad vajadzīgajā brīdī tiek nospiests kādas vadības pults vai mobilā telefona taustiņš...

Var arī vienkārši noteiktā laikā ievākt par kādu vai kaut ko datus. “Laipnājam naudas devējam”

taču “pretpakalpojumi-vēlēšanās” var būt dažādas.

NELEGĀLU IELAIŠANA VALSTĪ IZNĪCINĀS TICĪBU TIESĪBVALSTIJ

Iepriekš minētais ir “eiropēiskās solidaritātes” **patiesais** fons. Tas, par kuru ir pieņemts klusēt.

Taču noklusēšana un noliegšana – vēl jo vairāk pilnīgi skaidras parādības gadījumā! – gan nekādu uzticību pret noklusētāju vai noliedzēju nerada. Atzišos, ka es gan nespēju uzticēties visiem tiem politiķiem un citiem “sabiedriskās domas noteicējiem”, kuri daudzus gadus ir mums runājuši par tiesībvalsti un tās nepieciešamību, bet tagad:

1) attaisno likumu pārkāpumus (turklāt lielā apjomā!);

2) atbalsta cilvēktirdzniecību;

3) atbalsta teroristu ielaišanu (bēgļu statusa aizsegā).

Vai Tu, godājamais lasītāj, vari viņiem uzticēties?

Ja nevari, tad tas viennozīmīgi liecina par tiesībvalsts izbeigšanos kā mūsu zemē, tā arī citur, kur par tiesībvalsti ir teikts daudz skaistu vārdu.

Līdz ar nelikumīgo ieceļotāju ielaišanas brīdi vārds “tiesībvalsts” zaudēs savas jēgas pēdējās paliekas. Sākot ar to mirkli, valstī (bēgļu) ielaidējiem vairs nav ko gaidīt no vienkāršajiem pilsoņiem likumpaklausību.

Nelikumīgie ieceļotāji vienalga saviem ielaidējiem neklausīs.

Līdz kam tas var novest, to katrs var pats trīs reizes minēt. Kā tam, vai aicinātāji uz “solidaritāti” darbojas – ja lietojam **Vladimira Ļeņina** vārdus – vien kā lietderīgi idioti jeb par “solidaritātes runām” arī viņu deņķelbukā iebirst čaukstošais vai skanošais...

No igauņu valodas tulkoja Bruno Javoišs

ČEMODAN, VOKZAL, ROĢINA... (Čemodāns, stacija, dzimtene)

Steidzīte Freiberga

Radio “Brīvajā mikrofonā” kāds zvanītājs lika latviešiem, kuriem nepatīk krievi un krievu valoda, kravāt čemodānu, doties uz lidostu, lai brauktu prom uz kādu vientuļu salu dibināt savu kopienu, kur tad nu varēšot runāt tikai latviski(!).

Tā kā zvanītājs, šķiet, runāja latviski ar nelielu akcentu, pieļāju, ka viņš nebija latvietis, jo kaut ko tik amorālu no sava tautieša nekādi nespēju ielāgot. Latvieši cīnījās un dibināja savu nacionālo valsti, lai tagad tā būtu jāatstāj okupantiem un pašiem nu jādodas prom uz vientuļu salu dibināt kopienu? Murgs!

Tā vien liekas, ka te kāds okupants uzdrošinājies, kā jau viņi to var atļauties mūsu zemē, nekaunīgi paspidēt ar savu “gudrību”. Acīmredzot okupantiem patīk mūsu, viņiem piedāvātā shēma – *čemodan, vokzal, roģina*, tikai ne pašiem īstenošanai, bet kaut kā to “iesmērēt” latviešiem – kaut vai kā *čemodāns, lidosta, vientuļa sala*.

Taču atšķirība tāda, ka Latvija ir latviešu Dzimtene, un mums nekāda kopiena nekur nav jādibina – ne savā zemē, ne arī uz vientuļas salas, lai varētu runāt latviski. Latviešu valoda skanēs Latvijā šodien, rīt un tā joprojām – līdz pēdējam latvietim.

Nav pamata neticēt latvju Dižgara Raiņa vārdiem: “Caur gadu simtiem latvju vanags skries.”

Arī okupantiem ir sava etniskā dzimtene, kam viņi ir vajadzīgi, un Latvijā tiem nav vietas, jo vēl joprojām atrodas šeit kā neaizvāktās okupācijas paliekas. Taču, lai cik neiespējami to saprast, okupanti diemžēl uzspļauj savai dzimtenei, bet siekalojas pēc mūsu skaistās Latvijas – ideāla zeme taču, tikai kā tikt vaļā no latviešiem?! Viņi, acis aizmiguši, brādā mūsu zemi, neskatoties, ka šeit ir negribēti. Ja ir anekdote par lielāko nekaunību (nolikt čupu pie otra durvīm, tad piezvanīt un paprasīt vēl papīru), tad te to var redzēt īstenībā.

Tātad *čemodan, vokzal, roģina* ir un paliek vienīgā ceļa zīme okupantiem Latvijā, un vienīgi šai zīmei tiem ir jāseko – līdz galam. Šī privilēģija ir domāta arī okupantu līdzskrējējiem.

VAI LATVIJA SPĒJ UZŅEMT NELEGĀLOS IMIGRANTUS NO ĀFRIKAS?

4. augusta piketa dalībnieku komentāri

Turpinājums no 1. lpp.

NEESMU PRET CILVĒKIEM, BET PRET ŠO BIZNESU

Edgars Skujnieks: Šis ir pasaules līmeņa bizness. Gluži kā Starptautiskā Valūtas fonda pirksts... Kā zināms, visur apakšā ir nauda, un tās turētājiem ir vajadzīga vāja, sašķelta Eiropa, lai eiro būtu vājš un ASV dolārs dominētu pasaules tirgos. Sākumā tiek izraisīti kari, lai realizētu ieročus. Pēc tam bēgli, kas negrib dzīvot kara zonā, tiek transportēti uz Eiropu, un par to visu tiek saņemta nauda. Šis ir liels, ģeopolitisks bizness, un aiz tā stāv Amerikas, SVF bankieri.

Mans viedoklis ir tāds, ka mums nav jāpakļaujas šai politikai. Es neesmu pret cilvēkiem, bet esmu pret šo biznesu. Turklāt musulmaņi ir agresīvā reliģijā. Es nevaru samierināties ar to, ka šaurs cilvēku loks pieņem šādus lēmumus. Tāpēc es esmu šeit un taisīšu vēl pasākumus – viennozīmīgi!

LATVIEŠIEM IR JĀBŪT ĻOTI VĒRĪGIEM

Dīters (vācietis): Jums ir jābūt ļoti piesardzīgiem. Ja notikumi virzīsies uz priekšu šādi, tad šie cilvēki no Āfrikas ieradīsies Latvijā, paņems līdzī savas ģimenes, atbrauks arī draugi. Piecos gados šeit sabrauks šādu āfrikāņu tūkstoši, un viņi sajauksies ar vietējiem iedzīvotājiem. Šā laikā periodā jums būs līdzīga situācija kā, piemēram, Anglijā, kur ļoti daudzi ir sajaukušies. Tas ir ārkārtīgi nepatīkami. Arī Vācijā mēs redzam problēmas ar šiem cilvēkiem.

Turklāt jums taču ir jātaupa nauda arī pensijām, tāpēc ir jābūt ļoti uzmanīgiem un vēriģiem, kā tas viss turpināsies. Jums ir jāpārtojas, un ir ļoti, ļoti jāpārtojas, un ir ļoti, ļoti jāpārtojas.

Gribu teikt, ka jūsu

avīze ir ļoti laba. Līdzīgu žurnālu es lasu Vācijā vāciski – ļoti nacionāls – nevis ultranacionāls, bet nacionāls, demokrātisks izdevums. Un tāds ir arī jūsu laikraksts “DDD” – es zinu par jums.

DDD: Vai piekrītat, ka mums – visu tautu nacionālistiem – ir jāvienojas ap kopīgiem mērķiem?

Jā, noteikti! Mēs ar draugu Ēriku no Šveices cenšamies palīdzēt arī Latvijai un to turpināsim darīt.

STOP, mēs negribam un nespējam uzņemt šos cilvēkus!

Ēriks (šveicietis): Tas ir ārpriests. Mana sieva ir pensionāre, latviete, viņai pensija pat nav tik liela, cik maksās šiem imigrantiem. Āfrikāņu iecelošana radīs ļoti lielas problēmas. Tādēļ ļoti labi, ka šodien ir notikusi demonstrācija, protests pret šiem gaidāmajiem imigrantiem. Ir jācīnās!

Tautai ir jāceļas kājās! Es tā uzskatu. Ja šo imigrantu pieņemšanas procesu iesāks, tad šie āfrikāņi pārpludinās Latviju. Iedomājieties, kādi pūļi katru dienu ieceļo Eiropā! Cik miljoni varētu sanākt līdz nākamā gada beigām! Tas tiešām ir ārpriests. Esmu dzīvojis un strādājis Āfrikā, tāpēc zinu, kādi ir šie cilvēki. Viņi ļoti atšķiras, un tādus pūļus ielaist Eiropā, arī Latvijā, ir ļoti nepareizi.

Es domāju, Latvijas Saime ir pietiekami intelligenti cilvēki, lai pateiktu: “STOP, mēs negribam un nespējam uzņemt Latvijā šos cilvēkus! Šeit vietējiem trūkst naudas – kā gan mēs varam apņemties barot vēl svešos!”

Arī etniskās proporcijas Latvijā ir nepareizas, latviešu tautu šie āfrikāņi pazudinātu. Tas nav rasisms, bet gan taisnīgums – ir jāsaprot, ka nedrīkst viņus ielaist Latvijā. Paldies Dievam, Šveice nav Eiropas Savienībā. Es biju Latvijā, kad notika referendums par iestāšanos Eiropas Savienībā. Atceros – visas reklāmas, raidījumi, agitācija radio, televīzijā bija “PAR”... Bet “PRET” noskaņojumu sabiedriskajā telpā neielaida... Tagad Eiropas Savienība rada ļoti lielas problēmas Latvijai un latviešiem.

VĒL VAIRĀK KLAIDOŅU MĒS NEVARAM UZŅEMT

Māris Rombergs: Mēs esam visi kopā Eiropas Savienībā... Imigranti no Āfrikas mums kā mazai tautai ir pavisam nopietns apdraudējums. Ja tā nopietni, tad vienīgā cerība ir uz Augstākajiem Spēkiem. Šobrīd pasaule virzās uz bojāeju milzīgā tempā. Tā nav mana gudrība vien, ne tikai es to atzīstu. Lai arī nezinu, kas un kā notiks, tomēr esmu optimists. Es sajūtu, ka kaut kas mainīsies. Kaut kam ir jānotiek, kas vērsīs visu uz labu. Arī 1986. gadā jutu, ka tuvojas pārmaiņas, un arī tagad man ir priekšnojautas.

TUVOJAS PĀRMAIŅAS

Aivars Andersons (Pilsoņu Kongresa delegāts): Padomju laikos nedrīkstēja pikstēt par to, ka Latvijā ierodas imigranti – tagad it kā ir vārda brīvība. Kaut gan īstas vārda brīvības šeit nav. Kāds policists te uzbruka cilvēkam par plakātu, kurā pausta attieksme. Es sacīju, ka viņš acīmredzot nav lasījis Cilvēktiesību deklarāciju par vārda brīvību.

“Migranti” latviski nozīmē – “klaidoņi”, labuma meklētāji. Bēgli varētu būt sievietes ar bērniem no kara skartajām teritorijām. Bet bēgli, kas ir jauni un spēcīgi, taču mūķ no savas zemes prom tikai tāpēc, ka tur ir karš, – es viņus saucu par dezertieriem. Un ko kara laikā dara ar dezertieriem?...

Pie mums jau ir ienākuši klaidoņi, laimes meklētāji. Latvijā no visām Eiropas valstīm procentuāli klaidoņu, iebrucēju jeb svešzemju iebrucēju ir visvairāk. Mēs nevaram vēl uzņemt! Vairāk nekā 200 000 no viņiem ir pat saņēmuši pilsonību un protestē, balso, ka krievu valodai ir jābūt valsts valodai...

Sagatavoja Līga Muzikante

Edvīns Šnore (pirmais no kreisās)
4. augusta piketā pie Ministru kabineta.

Latvija NAV tam gatava!

Edvīns Šnore

Saeimas deputāts

Jautājumā par potenciālo bēgļu uzņemšanu mani visvairāk pārsteidz tā ārkārtējā neiecietība pret citādo, kuru demonstrē migrācijas aizstāvji. Cilvēki, kas paūz viņiem pretēju viedokli un neatbalsta bēgļu (vai nelegālo imigrantu) transportēšanu uz Latviju, tiek saukti par tumsotām, homofobiem un rasistiem. Visšķekējošākais ir tas, ka citādi domājošos šādi lamā

Bet braukt uz Briseli un stāstīt, ka Latvija ir gatava uzņemt daļu migrantu, ir, maigi sakot, bezatbildīgi. Tas ir negodīgi pret mūsu rietumu partneriem. Latvija nav gatava!

arī Latvijas sabiedriskā medija žurnālisti. Es nevaru iedomāties kaut ko līdzīgu, piemēram, britu sabiedriskajā medijā BBC. Vienīgā analogija ir Krievija, kur ir viens “pareizais” viedoklis, un tie, kas atļaujas šaubīties, automātiski tiek ierindoti nodevēju, fašistu vai CIP agentu kārtā.

Tāds iespaids, ka dažam latvietim padomju mantojums ir tik dziļi iesēdies apziņā, ka ar 25 gadiem ir bijis par maz, lai izprastu, ko patiesībā nozīmē brīvība un demokrātija. Daži politiķi acīmredzami jau ES ar PSRS, kur ar Maskavas lēmumiem neviena republika nedrīkstēja, tos vienkārši pildīja. Un jo iztapīgāk istenoja Kremļa politiku, jo lielākas uzslavas saņēma. Pašai republikai tie varēja būt gluži pašnāvnieciski lēmumi, kā, piemēram, direktīva par bijušo ieslodzīto masveida izmitināšanu LPSR (kuru 1989. gadā MP sēdē nosodīja D. Ivāns), taču politiķi izpildītājus pūgo, rubeņus, gorbunovus tas maz interesēja. Galvenais, lai aizbraucot uz Centru, turienes biedri sistu uz pleca un paslavētu.

Ir skaidri jāpateic, ka

Latvija diemžēl nevar izvietot citās ES valstīs nonākušos migrantus, jo Latvijā migrantu īpatsvars ir vislielākais ES. Tas ir tik milzīgs, ka vietējie pat nevar dabūt darbu, ja nepārvalda iebrucēju valodu. Romā, Berlīnē vai Atēnās vēl ne tuvu nav šāda situācija. Tāpēc lai nu ar ko, bet ar papildus migrantu izmitināšanu mēs laimā šoreiz nevarēsim palīdzēt. Tas, ko mēs varam darīt, ir sniegt atbalstu migrantu pārpludinātajām ES valstīm, organizējot valodu kursus,

lai veicinātu migrantu ātrāku iekļaušanos attiecīgo valstu sabiedrībā. Tā ir solidaritāte un atbalsts, kuru saņemam mēs. Tā ir solidaritāte, kuru mēs arī varam tagad piedāvāt. Piederze mums ir.

Bet braukt uz Briseli un stāstīt, ka Latvija ir gatava uzņemt daļu migrantu, ir, maigi sakot, bezatbildīgi. Tas ir negodīgi pret mūsu rietumu partneriem. Latvija nav gatava! Latvija jau tagad nespēj pildīt savas saistības, kuras tā uzņēma, parakstot Konvenciju par bēgļu statusu. Šajā dokumentā ir teikts: “Dalībvalstis pēc iespējas veicina bēgļu asimilēšanu.” Cik bēgļu Latvija ir asimilējusi? Ko tā vispār var asimilēt, ja migrācijas rezultātā pamatnācija pati ir tikai 62% valstī! Kā mēs varam solīt to, ko labi zinām, nevarēsim izpildīt?

Mums nav jābūt naidpilniem vai histēriskiem, spriežot par migrācijas jautājumu. Mums ir jābūt godīgiem. Godīgu sarunu partneri ciena vairāk par lišķīgu iztapoņu. Tāpēc arī rezultātu tas parasti sasniedz labāku nekā tas, kurš mūžīgi visam un vienmēr piekrit.

NEVAINĪGS!

2015. gada 11. augustā Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas tiesnesis **Imants Dzenis** atzina par nevainīgu Krievijas karaļa kaita bojāšanā apsūdzēto **Daini Rūtenbergu**.

Pēc tiesas Dainis Rūtenbergs pateicās visiem atbalstītājiem, un viņa advokāts Kvēps uzsvēra: “Tiesa laboja prokuratūras kļūdu!” Šeit gan būtu jāpiebilst, ka šī nav gluži prokuratūras kļūda, bet gan **apzināta darbība, kas vērsta uz Daini Rūtenberga tiesāšanu**. Jo īpaši to paspilgtina prokurores prasītais sods Dainim Rūtenbergam – 100 stundas piespiedu darba par slotas kaita, kurš tika cildināts par kara kaitu, salaušanu. Tiesa prokurore prasīto soda mēru pamatoja ar to, ka bojātā manta vairs nav izmantojama pēc tās nozīmes... Prokurore domā, ka apsūdzētais nav rādījis labu piemēru pilsoniskai sabiedrībai un jaunatnei... Mūsaprāt, patiesība ir gluži pretēja – Dainis Rūtenbergs parādīja, kā rīkoties katram kārtīgam latviešu vīram, ieraugot krievvalodīgos ārdāmius un sludinot lielkrievu šovinismu.

Atgādinām lasītājiem, ka krimināllieta pret Daini Rūtenbergu tika ierosināta pēc Latvijā dzīvojoša Krievijas pilsoņa **Stanislava Razumovska** un civilokupantes-nepilsones **Ksenijas Ovsjannikovas** prasības. Lieta ir saistīta ar 2014. gada 10. martā notikušo piketu Rīgas centrā Krievijas atbalstam Krimas okupācijas jautājumā. Ejot garām un ieraugot plīvojam Krievijas karogus, redzot plakātus krievu valodā, kas pieprasīja krievu valodu no Krimas līdz Rīgai, un dzirdot saukļus “Rossija, Rossija!”, Dainis Rūtenbergs izdarīja to, ko būtu jāveic ikvienam latvietim Latvijā. Viņš pieskrēja pie tuvāk stāvošā Razumovska un izrāva no viņa rokām slotas kaitu ar Krievijas karogu... Vai tas ir noziegums mūsu valstī?

Uz jautājumu, vai viņš līdzīgā situācijā arī tagad rīkotos līdzīgi, Dainis Rūtenbergs atbildēja apstiprinoši.

Pirms tiesas sēdes Dainim Rūtenbergam publicists Imants Liepiņš uzdāvināja savu grāmatu “Ukraina. Dzīvība, nāve un iekšējā revolūcija”.

Tiesas sēdē pulcēja daudzus tiesājamā atbalstītājus, kas ar savu nostāju protestēja pret absurdo krimināllietu.

Tiesnesis Imants Dzenis.

Politikēm ir jāmacās dzīvot

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Jūs pieminējāt demokrātiju. Ņemot vērā pēdējo gadu centienus jebkādiem līdzekļiem padarīt nenormālību par normālu parādību – šajā gadījumā domāju mēģinājumus legalizēt viendzimuma partnerattiecības – veselīgi domājošajam vairākumam rodas jautājums, vai tiešām dzīvojam demokrātijā? Vai tā patiesībā nav falša demokrātija, kas ignorē vairākuma gribu un patiesās vērtības? Nenoliegsim, ka vairākums atzīst normālas attiecības, normālu ģimenes modeli, ko veido vīrietis un sieviete.

Juris Jansons: Man patīk jūsu apzīmējums – **falša demokrātija**. Manā izpratnē demokrātijai, 21. gadsimta demokrātijai, vajadzētu izpausties kā sabiedrības vienprātībai jebkādos jautājumos. Bet, ja mēs skatāmies uz 21. gadsimta dažādiem filozofiem un sociologiem, redzam, ka ir dažādi sabiedrības pārvaldes modeļi, kur kāds autoritatīvs vai totalitārs spēcīgais mazākums valda pār vājāko vairākumu. Par atsevišķām tēmām Latvijā mēs to varam novērot pilnīgi nepārprotami. Tieši šis spēcīgā mazākuma pārkums pār vājāko vairākumu izpaužas arī bēgļu jautājumā.

DDD: Tikai jautājums, kas tas ir par spēku – patiesa gudrība vai ar lieliem finanšu resursiem veicināta nelietība?

Mēs bieži vien daudzus jautājumus jau gatavus lēmumus pieņemam, tā teikt, zināšanai – ļaujiet tikai izpildīt, ko kāds tur ir pieņēmis. Un tas arī viss.

J.J.: Es domāju, ka ir tēmas, kas sabiedrībai nav īsti atklātas. Varbūt sabiedrība ir nogurusi no kaut kādas problemātikas eskalācijas. Kad sabiedrība ir jau pārsātināta ar problēmām, tad politikas veidotāji vai lēmuma pieņēmēji, izmantojot attiecīgo situāciju, pieņem tādus lēmumus, kādus pieņem, rēķinoties, ka sabiedrība aktīvi savu viedokli nepaudīs. Visaktīvākais maksimāli, kas iespējams, ir kaut kādi miermīlīgi mītiņi bez skaļas blaustišanās – kā savulaik pensionāri un skolotāji – un tas arī viss.

IKVIENAM IR TIESĪBAS UN PIENĀKUMS DOMĀT!

DDD: Bet ko darīt? Jūs pieminējāt valdības lēmumu uzņemt bēgļus. Lai gan lielākā daļa sabiedrība ir pret, aktīvi protestēt ir gatavi tikai daži. Vairums atrunājas, ka neko jau vairs nav iespējams mainīt, jo viss jau tāpat ir nolemts – tādu noskaņojumu veicina arī plašsaziņas līdzekļos izplatītā informācija. Tātad cilvēkiem tiek radīts iespaids, ka viņi ir

bezpēcīgi. Vai tad tāda ir demokrātija? Kur ir cilvēku tiesības?

Juris Jansons: Tāds uzskats droši vien ir kaut kāds nesenās pagātnes mantojums par domas brīvību un brīvībām kā tādām. Daudzos gadījumos mēs redzam, ka cilvēki nespēj veidot savu personīgo viedokli un attieksmi pret notiekošo, bet informācija, ko sabiedrība saņem caur masu saziņas līdzekļiem, sociālajiem tīkliem, ir ar zināmu tendenciozitāti. Tā būtu viena problēma, taču pastāv arī cita problēma. Sabiedrība paliek rezistentā jeb vienaldzīga pret valdības nespēju pieņemt tos vai citus lēmumus.

Arī šobrīd, kad runājam par bēgļiem – vai jums ir skaidrs un zināms valdības lēmums, cik mēs bēgļus uzņemsim, kad un kādā veidā? Nav. Ik pa brīdim tikai runā – no 60 līdz 250, un tas varētu būt vairāku gadu garumā ar kaut kādu mēnešu regularitāti. Nu, kaut kas tur tā. Bet ir skaidrs, ka notiek taustišanās, varbūt pat nogaidot, kādus konkrētus lēmumus pieņems Eiropas Savienības lēmumu pieņēmējas valstis.

Mēs bieži vien daudzus jautājumus jau gatavus lēmumus pieņemam, tā teikt, zināšanai – ļaujiet tikai izpildīt, ko kāds tur ir pieņēmis. Un tas arī viss. Šajā gadījumā noti-

zoliciju “Par ģimenes aizsardzību”, pār jūsu galvu vēlās pārmetumu šalts...

J.J.: Jā, visi brūk virsū. **DDD:** Tad ir jautājums, kuras tad ir tās tiesības, ko drīkst aizstāvēt? Esmu pilnīgi paliecināta – ja jūs iestātos par viendzimuma partnerattiecību (“laulību”) likumīgu legalizēšanu, jūs nēsātu uz rokām. Bet, tiklīdz iestājaties par taisnīgumu, tā uzreiz ir pretestība.

J.J.: Ziniet, par to nēsāšanu uz rokām neesmu pārliecināta – tad jau politiķi izmantotu katru tādu iespēju, lai pēc iespējas ātrāk atrisinātu šo jautājumu. Cik nav bijis runāts valdības, ministru līmenī, dažādās parlamenta komisijās, ja nemaldos, jau 2011. vai 2012. gadā bija rosinājums ar likumu legalizēt viendzimuma pāru attiecības, bet politiķi ļoti norobežojās. Šobrīd arī valdību vēl neredzam *praidā* pirmajās rindās – *praidā* piedalījās tikai ministrs un daži Saeimas deputāti.

VĒRTĪBU SISTĒMU RADA PATI SABIEDRĪBA

Juris Jansons: Starp citu, ja runājam par pašu *praidu*, ir jāņem vērā divi pretēji aspekti. No pulcēšanās brīvības viedokļa mēs nevaram demokrātiskā valstī (Eiropas Savienībā) liegt šīs pulcēšanās tiesības – tad tā vairs nebūs demokrātija. Taču no otras puses, ja raugāmos no normatīvo aktu skatupunkta, tas ārkārtīgi rūpīgi izvērtējams kontekstā arī ar to, kas ir noteikts Satversmē.

DDD: *Patiesām – Satversmē ir skaidri ierakstīts, kas ir ģimene! Un vai sabiedrībai nav tiesības tikt pasargātai no degradējošas propagandas?*

J.J.: Lielākā daļa visticamāk norobežojās. Bet svarīgi, lai mēs sabiedrībā kopumā izvairītos no radikāliem pavērsieniem, jo radikālisms nekad nenoved pie mierīga līdzspastāvēšanas modeļa – radikālisms veido radikālismu. Jautājums tikai, kā atrast dažādo vērtību sistēmā, attieksmju un cilvēku izpratņu dažādībā zināmu mierīgu līdzspastāvēšanu.

DDD: *Kā jūs domājat mierīgi līdzās pastāvēt izvarotājam ar upuri? Katram ir sava vērtību sistēma. Bet ir taču noteikti Dabas likumi, kurus mēs nekādi nevaram pārkāpt. Vai var mainīt to, ka bērns rodas tikai sievietes un vīrieša savienībā? Kur tad ir tas pamats, jūsuprāt?*

J.J.: **Vērtību sistēmu rada pati sabiedrība ar savu aktīvo vai pasīvo rīcību.** Tas, ko es kā tiesībsargs varu darīt (un kas man ir jādara), un kas ir likumā noteikts, – informēt sabiedrību par tādām vai citādām aktivitātēm cilvēktiesību jomā, it īpaši sfērās, kur ir konkrēti atzinumi vai viedokļi. Taču man vienam pašam ar

kolēģiem ir neiespējami pacelt sabiedrības tiesiskuma (vai tiesību) apziņu augstākā līmenī, to var izdarīt tikai pati sabiedrība.

Zinu, tas ir diezgan uto-piski, bet politiķiem, kuri ir mūsu interešu pārstāvji valsts pārvaldē, ņemot vērā Platona valsti, būtu jābūt tik gudriem, lai viņi varētu ne tikai izskaidrot procesus un lēmumus, ko viņi dara un kāpēc, bet lai sabiedrība varētu līdzdarboties – katrs savā ieguldījuma jomā. Taču mēs redzam, ka sabiedrība daudziem jautājumiem vienkārši netic, jo ir nogurusi. It īpaši, ja politiķi šeit mēģina sniegt kaut kādus viedokļus un pārdomas, tad aizbrauc uz kaut kādiem augsta līmeņa pasākumiem, pēc tam atbrauc ar pavisam cita rakstura informāciju. Un būtiski ir tas, ka viņi ir demokrātiski ievēlēti, tātad sabiedrība ir devusi politiķiem mandātu, un tā jau ir šī politiķu atbildība sabiedrības priekšā. Bet, vai viņi ievēro mandātu uzdevumu vai arī nē, tas ir jautājums.

Ja sabiedrība nav ar ko mierā, tā var paust savu attieksmi – pulcēties, protestēt un reizi četros gados, piedaloties Saeimas vēlēšanās, var balsot vai izbal-sot. Tikpat labi var daudz aktīvāk izmanto savas Satversmē noteiktās pilsoniski politiskās tiesības, piemēram, iesaistoties nevalstiskajās organizācijās, tiekoties ar politiķiem, utt. Tieši šīs tiesības izmantoju, rakstot vēstuli Ministru kabinetam par ANO rezolūciju, kuru Latvija neatbalstīja. Vēlos zināt, kāpēc tika balsots “pret”, vai ir notikušas diskusijas par šo rezolūciju un kas tajā bija tik šausmīgs, ka bija jābal-sot “pret”? Tie ir jautājumi, kuras sabiedrībai būtu jāuzdod valsts vadītājiem, lai saprastu, vai attiecīgais lēmums atbilst Satversmē rakstītajam? Vai varbūt tas atbilst kādām šaurām politiskām-personīgām interesēm?

MĪLĀ MIERA LABAD...?

DDD: *Satversmes 110. pantā ir noteikts: “Valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti, ģimeni, vecāku un bērna tiesības.” Vai jūs redzat, ka valdība un Saeima kaut kādā veidā stiprina ģimenei, rūpējas par to?*

Juris Jansons: Es īsti nezinu, vai tā rūpējas tiešā veidā un aktīvi. Satversmē, likumos un judikatūrā tas tiek stiprināts. Ja nemaldos, tad katru reizi, kad mainās valdība, deklarācijā tiek minēts par ģimeņu kā sabiedrības pamatšūnu stiprināšanu. Par to, kā tas tiek darīts, man ir grūti spriest.

Man jāteic, ka politiku veidošana un izstrāde ir ārpus manām prioritātēm un uzdevumiem. Man ir svarīgi tie jautājumi vai problemātika, kuri saistīti

DEMOKRĀTIJAS APSTĀKĻOS

ar vismazāk aizsargātām sabiedrības grupām vai indivīdiem – veikt virsuzrauga funkciju, kas konstatētu, vai no normatīvo aktu viedokļa ir nodrošināts pietiekams regulējums, lai tās vai citas tiesiskās attiecības tiktu noregulētas jau normatīvo aktu līmenī. Un visneaizsargātākās sabiedrības grupas (mūsaprāt, un tas ir arī starptautiski atzīts) ir bērni, vecāka gada gājuma cilvēki, trūcīgie vai maznodrošinātie un, protams, arī cilvēki ar dažādām invaliditātēm (garīga vai fiziska rakstura).

DDD: Ir tomēr vēl viena īpaša grupa – latvieši, kuru tiesības savā zemē tiek ierobežotas. Aizvien vairāk atklātībā parādās tādi gadījumi, kad latvieši tiek diskriminēti darba tirgū, jo nezina krievu valodu. Ārstiem brūk virsū, pret viņiem tiek vērst psiholoģiskais terors, ja tie atsakās runāt ar pacientiem krievu valodā. Ko darīt šiem cilvēkiem?

J.J.: Ļoti vienkārši – viņiem jābūt tiem, kas viņi ir! Ja, klusu ciešot, pieņem spēles noteikumus tādus, kādi tie tiek uzspiesti, tad nevar vainot nevienu, ka kāda tiesības tiek diskriminētas. Ikvienam ir tiesības izvēlēties: gribi runāt latviski vai negribi. Ja gribi runāt citā valodā – tā ir tava paša izvēle. Mēs nevaram teikt, ka tādā veidā kāds tiek diskriminēts. Latvietis tiktu diskriminēts no valodas vai etniskā viedokļa, ja tā būtu kā obligāta prasība – runāt citā valodā, nevis latviski. Savukārt, ja runājam par nodarbinātības sfēru, tad ir jābūt skaidriem nosacījumiem, kāpēc tas vai cits darba devējs prasa krievu valodu.

DDD: Tātad, ja tādu nav, tad latvieša tiesības tiek pārkāptas?

J.J.: Tad – JĀ!

DDD: Tad latvietis var vērsties tiesā, ja viņam nepamatoti tiek prasītas krievu valodas zināšanas?

J.J.: Jā, var vērsties arī Valsts valodas centrā, darba inspekcijā utt., kā kurā situācijā. Tā tad arī ir mūsu aktīvā vai pasīvā līdzdalība šo demokrātisko procesu pilsoniskās līdzdalības aktivitātēs. Ja mēs bez ierunām pieņemam spēles noteikumus, ko mums kāds liek priekšā, kaut arī mums tā īsti emocionāli nav pieņemams, bet mīļā miera labad mēs to darām – tad, mīļi, vaina nav tajā, kas uzspiež, bet gan katrā pašā, kurš to bez ierunām pieņem. Tāpēc jau esam tādi, kādi esam.

DDD: Vai es pareizi saprotu, ka arī šobrīd jūs aicināt cilvēkus nebūt vienaldzīgiem pret bēgļu jautājumu (uzņemt vai neuzņemt)? Mums taču ir tiesības viņus neuzņemt?

J.J.: Mums ir tiesības paust savu viedokli. To esmu teicis arī publiski, par ko arī tiku kritizēts. Man sāka izteikt pat juridiskus pretargumentus – ziniet, tas nav iespējams, jo nav tāda likuma. Es tam

nepiekrītu, jo, ja sabiedrība uzskata, ka tas ir ārkārtīgi svarīgs jautājums, kas var būt ar ļoti, ļoti tālejošām sekām, tad sabiedrībai būtu jādod tiesības paust savu viedokli. Uz to man bieži ir teikuši – jā, bet tur socioloģiskās aptaujas parāda, ka sabiedrība ir pret, un līdz ar to nav jēgas nekādiem referendumiem, un likums neko neparedz. Bet, ja likums neparedz, tad, dārgā Saeima, esiet tik laipni un pieņemiet tādus likumus, kas dotu arī sabiedrībai iespēju referendumā realizēt pilsonisko gribu! Pretējā gadījumā valsts vadišana ir tikai kaut kāds četru gadu cikls, kad pirms nākamā četrpadsmitu cikla politiķi sastāta visādus pekstipus, sabiedrība notic, un dzīve rit divās autonomās grupiņās. Atšķirība tikai tā, ka sabiedrība ir spiesta pakļauties tam, ko politiķi lem. Un politiķi ļoti labi zina, ka, lai sabiedrība nejauktos viņu labajā dzīvē, ir jālikvidē sabiedrības iesaistes instrumenti – 21. gadsimta labie piemēri, kad pat par smēķēšanu uz ielas rikoja konsultatīvos referendumus. Šis sabiedrības viedoklis ir vajadzīgs. Manuprāt, ir svarīgi atrast šo vienprātību, jo ikviena tiesības beidzas tur, kur sākas kāda cita tiesības, nevis caur kaut kādu radikālo vai caur stiprākā tiesībām ietekmēt procesu. Mēs varam runāt par ideālu sabiedrību no tiesiskās apziņas viedokļa tikai tajā brīdī, kad sabiedrība kopumā var pieņemt vienprātīgus lēmumus.

VAI LATVIJA IR BORDERTAUNA?

DDD: Vai jūs pieņemat, ka valdība, nepajautājot sabiedrībai, kāda ir tās nostāja imigrantu uzņemšanas jautājumā, rada Latvijā ekstrēmu situāciju? Ja vairākums nevēlas, un šie cilvēki šeit tiek atsūtīti, var rasties konflikti, kurus pēc tam būtu grūti risināt.

Juris Jansons: Esmu lasījis masu saziņas līdzekļos, ka pastāv tāda iespēja, ka ir milzum daudz visādu risku. Taču svarīgākais, ko esmu paudis arī publiski, ka mēs (politiķi, sabiedrība) visu laiku nodarboja-

Ir tiesības paust savu viedokli un arī aktīvi līdzdarboties tā saucamo demokrātisko procesu norisē. Taču politiķi, veicot dažāda veida darbības un pieņemot attiecīgos lēmumus, pilsoniskās līdzdalības iespēju ir samazinājuši līdz gandrīz neiespējamam līmenim.

mies ar tādām *post-faktum* situācijām. Jāklūst beidzot gudriem un jāstrādā ar problēmu, pirms kaut kas ir noticis. Tātad ir jābūt preventīviem mehānismiem, un it īpaši, kas svarīgi – strādāt ar cēloņiem.

Sekas ir jārisina, bet būtiskāka, manuprāt, ir cēloņu novēršana, lai mēs neaizietu tādā mūžīgā, nebeidzamā aplī, kā pelīte būrīti skrien pa apli riņķi vien. Politikiem ir jābūt gana izlēmīgiem, gudriem, arī dialogā un sadarbībā ar sabiedrību, jo sabiedrība ir šis valsts būtiskākā sastāvdaļa, ja tā var teikt, kuras priekšā atbildīgi ir politiķi, nevis otrādi. Līdz ar to ir jāstrādā ar cēloņiem. Ja nevaram to reģionālā, es teiktu, nacionālā līmenī Latvijā, lai tad politiķi savos augsta līmeņa pasākumos atrod veidu, kā nodrošināt šo vienprātību, mūsu interešu un vēlmju uzklauššanu, lemjot jau par Eiropas Savienības jautājumiem. Tas ir nepieņemami, ka tur sanāk kāda grupiņa un izdomā, ka viņiem izdevīgāk un ērtāk pieņemt šādu vai tādu lēmumu, un tad mēs ejam atbrauc mājās un kā pastnieki painformē – ziniet, mēs tagad darīsim tā un tā, tāpēc, ka tur Anglija, Vācija, Francija tā nolēma. Pagaidiet, kas tad mēs esam – vai neesam Eiropas Savienības dalībvalsts? Vai esam kaut kāda *Border-tauna*?

DDD: Vai jums būtu vieglāk pildīt savus pienākumus, ja latvieši, nevis sēdētu mājās un teiktu – mēs jau neko nevaram mainīt, viss jau ir izlemts, bet aktīvi parādītu savu viedokli?

J.J.: Es vienkārši daru savu darbu, un te nav jautājums, vai man vieglāk vai grūtāk. Man nav tāda

mandāta. Mans mandāts – ja redzu kādus cilvēktiesību pārkāpumus vai no normatīvā regulējuma nepareizības vai neesamības viedokļa, vai no prakses viedokļa, tad uz to arī norādīt. Protams, es būtu laimīgs, ja mūsu sabiedrība būtu gana aktīva tajos jautājumos, kas to skar, un aktīvā veidā paustu savu viedokli.

Taču es vēlreiz uzsveru – latviešu tauta ir gudra, pieredzējusi tauta, un jebkāda veida radikālisms būtu pilnīgi nevietā, jo radikālisms vairo radikālismu. Mums ir jābūt kā gudriem filozofiem.

DDD: Es gan nelietotu vārdu “radikālisms”, jo radikālisms ir pamatīgums. Tas, par ko jūs runājat, ir ekstrēmisms.

J.J.: Ekstrēmisms jau ir galēja forma.

DDD: Radikāls ir pamatīgs. Jūs taču arī strādājat pamatīgi, nevis pavirši un virspusēji?!

J.J.: Ļoti labi, ka pievērsāt tam uzmanību. Skaidrības labad vēlreiz teikšu: ekstrēmisms jau ir galēja forma, lai nesauktu to par terorismu, maza mēroga karu u.tml. Bet radikālisms – ikviens, protams, var būt radikāls savās domās, bet jautājums par izpausmi. Jā tā izpausmes arī ir radikālas, turklāt, nerēķinoties ar citiem, tad tur ir pussolītis līdz ekstrēmismam.

DDD: Ja radikālisms ir balstīts netaisnīgumā, tad tas nav radikālisms, bet ekstrēmisms.

J.J.: Tā tas tiek uztverts, tāpēc es arī apzināti lietoju šo vārdu. Diemžēl daudzi termini ir zaudējuši savu sākotnējo nozīmi, un cilvēki tos uztver citādāk.

Intervēja Liene Apine

Ja jums vārds “LATVIJA” nav tukša skaņa...

Alfrēds Buls

e-pasts: alfbu@inbox.lv

Pēdējo gadu notikumi skaidri norāda, ka Latvijas lielāko politisko partiju elite domā tikai par

savas dzīres “Mēra laikā” joprojām turpina daudzu negodīgu tiesnešu, prokuroru, Saeimas un pašvaldības deputātu labvēlības aizsegā. Un šo parazītu uzdzīve var turpināties bezgalīgi. Viņiem ir nospļauties par to, ka Latvijas

Uzskatu, ka Latvijas problēma nav kādu cilvēku nacionalitāte, Latvijas problēma ir valsts bezatbildīgas amatpersonas ar Brežņeva laika domāšanu un visatļautību, ko klusējot, bailēs par sevi, atbalsta ievērojama daļa Latvijas iedzīvotāju.

savu elku Rietumos un Austrumos ietekmes nostiprināšanu Latvijā. Savu atbalstītāju interesēs tiek pieņemti likumi, kuru aizsegā turpinās valsts prihvatizācija, Saeimas deputāti ir zaudējuši tautas uzticību un daudzas valsts iestādes nelietderīgi izmanto (precīzāk – neso-dīti izsaimnieko) nodokļu maksātāju līdzekļus, kā rezultātā tiek novilcinātas likumīgas pensionāru prasības par pensiju indeksāciju un atteiktas citas Latvijas tautas prasības (veselības, izglītības utt. jomās).

Nesen internetā skatījos plakātu, kurā teikts, ka Latvijas problēma nav krievos, Latvijas problēma ir nabadzīgajos krievos. Radās sajūta, ka plakāta radītājam smadzeņu vietā ir nenosakāmas krāsas ķiselis... Žēl, ka Latvijā kāds neredz vienas vai otras problēmas saknes/iesmeslus, bet pūlas tās uzvelt vienai vai otrai Latvijas sabiedrības daļai.

Uzskatu, ka Latvijas problēma nav kādu cilvēku nacionalitāte, Latvijas problēma ir valsts bezatbildīgas amatpersonas ar Brežņeva laika domāšanu un visatļautību, ko klusējot, bailēs par sevi, atbalsta ievērojama daļa Latvijas iedzīvotāju.

Gadsimtiem Latvijas iedzīvotāju spītību centās salauzt vācu krustneši, poļu pani, zviedru karalis, krievu bajāri, sarkanā un brūnā mēra nesēji, PSRS komunistu nomenklatūra. Viņiem tas neizdevās. Diemžēl mūsdienās dažu gadu laikā to viegli paveica skaitā neliela, bet labi Brežņeva laikā zagšanas mākslu apguvusi Latvijas Kangaru (pašmāju oligarhi, valsts un pašvaldība īpašumu un mantas prihvatizētāji) banda, kura

iedzīvotāji grimst nabadzībā, ka ar pensionāru pensijām ir grūti “savilkt galus” un ka niecīgiem bērnu pabalstiem nav iespējams veicināt bērnu dzimstību. Cik ilgi tas turpināsies!!!! Cik Latvijas iedzīvotāji pacietīgi vilks šo Kangaru uzkrauto nastu!!!! Atbilde ir vienkārša. Tas ir atkarīgs tikai no pašu Latvijas iedzīvotāju nostājas. Iedzīvotājiem vienkārši jāiznīdē sevi bailes, vienaldzību, savtīgumu un jāatjauno sevi zudušais Lāčplēša gars un gribasspēks sākot savu Tēvzemi.

Raiņa teiktais “Pastāvēs kas mainīsies” nav zaudējis savu jēgu.

Ja jums vārds “Latvija” nav tukša skaņa, tad lūdzu jūs nestāvēt malā.

Vēl nesen biju pārliecināts, ka VL vadība spēj kaut ko vērā ņemamu paveikt. Pēc protesta akcijas pie MK (bēgļu jautājums) esmu viņos pamatīgi vilies. Vienīga, uz ko viņi reāli ir spējīgi, ir šovu rīkošana un zīmēšanās tajos. Netika pieņemta nekāda protesta akcijas dalībnieku rezolūcija/lēmums, kurā būtu skaidri formulētas prasības MK vai Saeimai.

Vēlos uzzināt jūsu viedokli. Ja jums ir pazīstami cilvēki, kuriem tad atlatvijas liktenis, tad atsūtiet man, lūdzu, viņu e-pastus vai aizsūtiet viņiem klātpievienoto projektu izvērtēšanai (projekts – partijas programma laikrakstā “DDD” netiek publicēta. Intereses gadījumā lūdzam rakstīt tās autoram Alfrēdam Bulam. *Red.piez.*). Tie, kas apzaga mūsu valsti un piesmēja tautu teica: “Mums ir vajadzīgs laiks.” Laiks lai paspētu izdarīt savus Kangara darbus. Nu tautai nav vairs laika gaidīt. Ja esi ar tautu, tad mums ir jārikojas.

LATVIJA, NO VIENA GRĀVJA ĀRĀ – OTRĀ IEKŠĀ!

Ego Javoīšs

Šā gada 25. jūlija LTV “Panorāmā” bija sižets – mūsu Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece esot nikna, ka bēgļu uzņemšanas projekts nav apspriests Saeimā. Jāatzīst, arī lielākais vairums Latvijas pilsoņu, vairums latviešu ir sašutuši un nikni, šajā ziņā pilnībā piekritot I.Mūrniecesattieksmeibēgļu uzņemšanas jautājumā. Vai tad latviešiem nebūtu nekas sakāms? Vai tad nebūtu jāriko referendums, kas apstiprinātu “JĀ” vai “NĒ”? Bet laikam jau mūsu “demokrātiskajā valstī” mēs, Latvijas pilsoņi, esam tikai butaforijas un statisti, ar kuriem var izrikties, kā kungi vēlas, pēc sirds patikas. Bet nu tāda ir mūsu valdība – akli pakļaujas Eiropas Savienības diktātam.

Vai kāds deputātu kungs vai kundze var pateikt, no kura gada un cik naudas no mūsu nodokļu maksātāju kabatām ir jau iztērēts par piektās kolonnas “integrāciju” un latviešu valodas mācīšanu mūsu valstī? Domāju, tā būtu neiedomājama, fantastiska summa, kas vēl joprojām tiek tērēta, turklāt bez pozitīva rezultāta! Nauda, ko varētu lietderīgi izlietot Latvijas aizsardzības budžetam, tiek mesta tukšā akā. Paradokss. Un tagad mēs vēl gribēsim integrēt

un iemācīt latviešu valodu šiem labākās dzīves meklētājiem no Āfrikas? Kā iemācīsim latviešu valodu, kuru piecdesmit gados nav apguvuši un nevēlas lietot mūsu t.s. INTEGRĒTIE.

Nemaz nerunāsim, ka šie Āfrikas “bēgļi” ir jāapgādā ar darbu, dzīvokļiem un citiem labumiem, lai viņi justos komfortabli, kad pašu līdzcilvēki dzīvo ar iztikas minimumu un pat nabadzībā. Labi, ja tie būtu tikai 250 cilvēki, bet tas jau ir tikai sākums jeb mazais pirkstiņš, ar kuru viss nebeigsies. Būs vēl un vēl, ar katru gadu vairāk un vairāk! Tas viss līdzinās uzturēšanās atļauju tirgošanai – ka tik nauda, jo nauda nesmirdot, jo par katru bēgli pasaules bagātais *soross* maksā... Bet Latvijai vajag naudu, nav svarīgi, ka šī nauda nes postu un apdraud Latvijas drošību.

Latviavajagpārmaiņas? Teroristus, pašnāvniekus-spridzinātājus, nekārtību cēlājus, demolētājus un visbeidzot protestētājus ar plakātiem un ultimātiem, ka šie jaunizceptie, “integrētie Latvijas pilsoņi” tiek abižoti? Neesmu rasists bet nesaprotu kas notiek mūsu politiķu galvās? Vai mums nepietiek ar saviem integrējamiem?

Starp citu, ģimenes apvienošanas politika – tas,

ka “bēglis” var ataicināt visu savu ģimeni, – man atgādina krievu armijas izvešanas epopeju, kad Latviju pameta krievu virsnieki un armijā dienējušie, bet viņu ģimenes palika. Vēlāk, ģimenes apvienošanas kārtībā, virsnieki atgriezās Latvijā pie savām sievām un bērniem. Arī šeit perspektīvi no Āfrikas zemēm ģimenes apvienošanas kārtībā ieradīsies viss ciems... Nu, galīgs ārpriests, kas realizējas, akli klausot šos *sorosiešu naudas maisus*! Vai kāds gudrs cilvēks var izskaidrot šīs Latvijas politikas jēgu?

Vēl nesen Saeimas gudrās galvas diskutēja un pieņēma dažādus likumus un programmas, ka latviešiem no laukiem ir jāpārceļas uz pilsētu centriem. Tagad laukos trūkst cil-

šiem cilvēku nošauti, spīdzināti, sakropļoti, izsūtīti uz Sibīrijas nāves nometnēm? Kad beidzot šī tēma tiks pacelta Saeimas un Eiropas dienas kārtībā? Kad beidzot jaunā PSRS mantiniece – Krievija – atbildēs par savām zvērībām un pāstrādātajiem noziegumiem Latvijas okupācijas laikā?

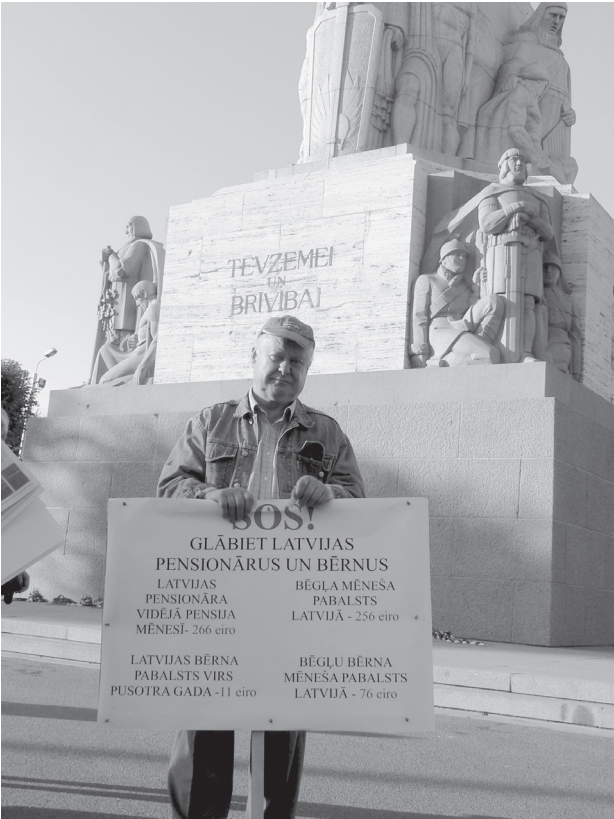
Kad beidzot Latvijā pie atbildības tiks saukti padomju režīma pakalpiņi, izmeklētāji, tiesneši, prokurori, kuri pazudināja tūkstošiem nevainīgu cilvēku? Kāpēc netiek īstenotas Saeimas deklarācijā par Latvijas okupāciju noteiktās nostādnēs? Kāpēc netiek veikta deokupācijas un dekolonizācija? Kāpēc visu laiku tiek muļļāta čeku maišu problēma, lai netiktu īstenota dekolonizācija? Diemžēl izskatās, ka

Bēdīgi un skumīgi, ka latvieši māk tikai dziedāt un dejot. Vai ar to nav gaužām par maz?

vēku darbaroku, lauki izmirst. Un neviens par šīm ačgārnībām nav atbildīgs! Vai šādiem deputātu idejas autoriem būtu vieta deputāta krēslā? Tad vēl jautājums gudrām galvām, kāda atšķirība starp Serbijas-Serebreņicas genocīdu un Latvijas 50 gadu okupantu ne-genocīdu, kur tūksto-

manī jautājumi ir retoriski. Šis mūsu aktualitātes varnešus neinteresē – viņiem nav izdevīgi par tām interesēties, jo tie visi ir “neievērojami sikumi”, salīdzinot ar globālo integrējamo bēgļu sagaidīšanu. Nu, ko – gādāsim ziedus viņu sagaidīšanai?

Gribu nobeigt šo tēmu uz

Ego Jovaišs pēc 4. augusta piketa.

jautrākas nots. Vai jūs zināt kas ir patriotisms? Šā gada 12. jūlija LTV “Panorāmā” Dziesmu svētku izpilddirektore Agra Bērziņa nāca kļajā ar sensacionālu paziņojumu, kas ir patriotisms. Izrādās, ka patriotisms ir dejot, dziedāt un atpūsties!... Vai jūs to zinājāt? Man nav vairs komentāru.

Un, pēc manam domām, atbildību uzņemties un demisionēt vajadzētu pašai Dziesmu svētku izpilddirektorei, nevis kultūras ministrei par visām Dziesmu svētku nejdzībām.

Bēdīgi un skumīgi, ka latvieši māk tikai dziedāt un dejot. Vai ar to nav gaužām par maz?

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernētīķis-sistēmanalītiķis Grāmatu “Par tautu” un “Par valsti” autors

Ir ļoti svarīgi zināt un saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.

Turpinājums no iepriekšējā numura Sākums – “DDD” Nr.5(331)

Valsti nerada, lai tautu darītu laimīgu, tā nav valsts funkcija. Valsts ir tikai regulators! Valsts ar tās likumiem un institūtiem tautai ir vajadzīga, lai novērstu iespējamās nelaimes tautas attīstības ceļā – nosargātu tās saimnieciskās un garīgās robežas. Tautu laimīgu var padarīt tikai pati tauta, tās valsts azotē funkcionējošas sabiedriskās organizācijas.

Valstiskumam nav obligāti uzreiz jābūt neatkarīgam un suverēnam. Tas var būt arī jebkāda veida autonomija. Arī tad etnoss sāk sevi, savu teritoriju jau

kaut kādā mērā pārvaldīt, rakstīt pats savus likumus, savu vēsturi.

Latviešiem, kas kā etnoss bija attīstījies zem svešas varas, pieņemama bija tikai starptautiski neatkarīga valsts. Taču tautības stāvokli viņi nespēja veikt neatkarīgas valsts izcīnīšanai nepieciešamo organizatorisko darbu etnosā, jo politiķi kā profesija tikko sāka veidoties. Latvieši kā etnoss palika vienoti nevadāms – trūka “administratīvās vertikāles”, jo latviešiem (izņemot latgaļus) ir tikpat kā neatīstītas (līdz pat šodienai) tādas cilvēku kopienu pamatstrukturās kā dzimtas un ciltis.

ETNOSA CĪNAS STADIJA

Cīņas stadija ir etnosa cīņa par savu nacionālo brīvību un neatkarību – atbrīvošanās no jebkuras svešas kundzības. Šī stadija prasa lielu etnosa gribas un fizisku spēku koncentrāciju tāpēc parasti ir ļoti īsa: bruņotas cīņas gadījumā, ne garāka par paaudzi.

Sava valstiskuma izcīnī-

šana etnosam, bez šaubām, ir revolucionārs notikums – īpaši, ja tā notiek bruņotas cīņas veidā. Etnoss ar to iegūst **tautas (nācijas) stāvokli**, t.i., nokļūst jaunā kvalitātē – no vēstures objekta pārtop vēstures subjektā, un pats sāk rakstīt savu vēsturi.

1917. gada oktobrī cariskajā Krievijas Impērijā tika veikts valsts apvērsums, 1918. gadā tika nogalināts Krievijas cars Nikolajs II un viņa ģimene, pēc tam iztriekti no Krievijas cara balsts – baltgvardi.

Cariskās Krievijas Impērijā kā valsts pārstāja eksistēt gan *de iure*, gan *de facto*, un tā vairs nebija atjaunojama, jo bija iznīcināts tās varas subjekts. Tas gan nenozīmē, ka daudzajās slimajās galvās pēcāk nevarēja riesties un neradās doma un vēlēšanās atjaunot šo impēriju, kaut vai garīgi.

Pirmais pasaules karš, valsts apvērsums Krievijas Impērijā un jukas pēc tā radīja Krievijas Impērijas tautībai latviešiem un citām bijušās Impērijas nomalē dzīvojošām tautībām labvēlīgu situāciju savas neatkarības un savas valsts izcīnīšanai.

LATVIEŠU TAUTAS DZIMŠANA

Cariskās Krievijas Impērijas augstskolas gatavoja savu nacionālo jeb lielkrievu inteliģenci. Uz 20. gadsimta sliekšņa šajās augstskolās izdevās iespraukties arī nedaudziem talantīgākajiem latviešiem. Viņu nacionālistiski noskaņotāko daļu mēs šodien godājam par jaunlatviešiem. Tie bija pirmie, kas sāka domāt un kaut ko darīt latviešu etnosa interesēs. Pēc Pirmā pasaules kara viņiem pievienojās cara armijā Pasaules karu izgaījušie latviešu virsnieki un karavīri.

Kaut latviešu masa nebija paspējusi speciāli organizēties neatkarības izcīnīšanai, toties tai, ar cara varas gādību, bija palaimējies iegūt latviešu karaspēka vienības – pat

divas *zortes*! Kamēr pirmā, internacionālā, karoja Krievijā, otrajai, nacionālajai, bija brīvas rokas Latvijā. Pēdējo vadīja latviešu nacionālās inteliģences elite, kura latviešus 1918. gadā noveda pie savas neatkarīgas valsts. Faktiski tie bija nacionālrromantiķi ideālisti: Kārlis Ulmanis un viņa pašpuikas, kuru uzdrīkstēšanās atnesa latviešiem brīvību.

Valsts tapšanas brīdī ar latviešu nacionālo ideju bija vienkārši. Latviešiem, un tie galvenokārt bija zemnieki, bija apriebusies situācija Latvijas teritorijā, kas bija pārvērtusies par caurstaigājamu placi visādiem svešiem kara puļiem. Zemniekiem bija jācieš nepārtrauktas rekvizīcijas un laupīšanas. Tāpēc nacionālās atbrīvošanās cīņām pietika ar lozungu “Par brīvu Latviju!”.

1918. gada 18. novembrī

38 latvieši – latviešu astoņu politisko partiju pārstāvji – pasludināja Latvijā latviešu valsti: Latvijas Republiku (LR), ko šodien mēs godinām par latviešu Brīvvalsti. Tas tad arī ir **latviešu tautas** dzimšanas datums, un ne dienu agrāk! Tāpēc muļķība ir runāt par kaut kādu “latviešu tautas septiņsimtgadu vēsturi”.

Latviešu tautai šodien (2015. gadā) nav pat 100 gadu (jāizskaita arī PSRS okupācijas 50 gadi, arī pašu tautiešu nomuļļātie pēdējie pārdesmit gadi)!

Ar 1918. gada 18. novembri latviešu etnoss no citu tautu vēstures objekta pārtapa vēstures subjektā – tautā – un sāka rakstīt pats savu vēsturi. Atklāts lai pagaidām paliek jautājums par latviešu etnosa gatavību šim stāvoklim.

Turpmāk vēl...

Nevis Jēzus nāk pie mums, BET TRANSNACIONĀLĀ MAFIJA

Ēriks Jēkabsons

Bijušais iekšlietu ministrs

Sekojošā diskusijām par bēgļu uzņemšanu Latvijā, pārsteidz valsts drošības aspekta trūkums tajās. Transnacionālā noziedzība lielā mērā kontrolē nelegālo imigrantu plūsmas.

Šī “nodarbe” ir saistīta un pārklājas ar nelegālo cilvēku tirdzniecību, narkotiku tirdzniecību un bieži nelegālo ieroču tirdzniecību. Pēc EUCE* aplēses 3600 organizētās noziedzības grupas ir izvērsušas savu darbību Eiropas Savienības teritorijā. Viņu rīcībā un ietekmē ir jaunākās IT tehnoloģijas un komunikācijas, un šīs grupas kļūst aizvien globālākas, apgūstot un izmantojot transporta infrastruktūras un atvērtu robežu “politiku” Eiropā.

Starptautiskajām tiesībsargājošām iestādēm nav ilūzijas, ka šo kriminālo realitāti varētu “izravēt” un likvidēt tuvākajā laikā. Tie panākumi, kas tiesībsargājošām iestādēm ir pret šo starptautisko mafiju, tomēr ir nožēlojami mazi iepretim nelegālajai “ekonomikai”, bezdarba pieaugumam, kā arī etniskās integrācijas fiasko Eiropā. 21. gadsimtā šī transnacionālā un transatlantiskā organizētā noziedzība aizvien vairāk atgādina labi organizētas multinacionālās korporācijas ar savu lobiju un efektīvu interešu pārstāvēšanu G-8 valstu tirgos un interešu sfērā. Šī ir aisberga neredzamā daļa.

Tas, kas šobrīd notiek Latvijā attiecībā uz Latvijas valdības “negaidīto” un slepeno piekāpšanos, kvotu pieņemšanu un publiskajām “par un pret” diskusijām, ir tikai maza aisberga redzamā daļa, pilna ar emocijām, labticību un politikorektu naivumu, kā arī pseido-religisku “līdzjūtību” un vispār neesošu plānu un izpratni par šo procesu cēloņiem un to novēršanu.

Politikorektais, sekulārajā humānismā balstītais pasaules uzskats, piesaucot brālību, vienlīdzību un sociālo taisnīgumu, ir izveidojis milzīgas “humānās palīdzības” struktūras, kas, būdamas simtiem miljonu eiro vērtas, nav spējušas nodrošināt efektīvu procesu, lai “pasauli padarītu par labāku vietu” arī grūtdieņiem. Tā vietā Francija, Zviedrija u.c. Ei-

ropas valstis ir izveidojušas valsts pabalstos balstītas bezdarbnieku armijas, etniskos geto, radikālisma un kriminalitātes perēkļus. Tie izpaužas barbariskos masu nemieros, grautiņos, terorismā utt. (piemēram, Zviedrijā, Itālijā, Francijā, Dānijā tiek demolētas sociālās palīdzības ēkas, sprāgst granātas, slepkavību, izvarošanu statistika strauji iet augšup). Vai to dara “grūtdieņi”, nelegālie imigranti, politiskie bēgļi, vai vienkārši barbari, ir citas un padziļinātas sarunas tēma.

Skaidrs ir viens, ka Latvija šobrīd ir pilnīgi nesagatavota tam, kas mūs sagaida. Vēl nav par vēlu kvotas atcelt, lai tuvākajā nākotnē varētu daudz ko mainīt un koriģēt t.s. bēgļu un imigrācijas politikā.

Nav jāpierāda, ka Eiropas multikulturālisms un etniskās integrācijas politika ir cietusi fiasko. Latvijai Eiropas prezidentūras laikā bija lieliska iespēja aktualizēt un redefinēt Eiropas Savienības multikulturālisma izpratni, ES etniskās integrācijas definīciju un politiku. Tas nenotika, tāpēc nav brīnums, ka Laimdotas Straujumas un Riharda Kozlovskā vadībā, Ministru kabineta slepenās sēdes laikā, notika piekāpšanās transnacionālā konglomerāta spiedienam. Šie ir tiesiskuma un nacionālās drošības jautājumi, kuru padziļinātai izpratnei vajadzēja būt, visupirms, iekšlietu ministram Rihardam Kozlovskim.

Transnacionālās noziedzības un nelegālisma izplatības ietekme uz Eiropas Savienības valstīm ir raksturojama ar vienu vārdu – korupcija. Korupcija pēc definīcijas nozīmē ne tikai pretlikumīgas un nelegālas finansēšanas, politiskas darbības savu mērķu sasniegšanai, bet arī amatpersonu rīcību vai amatpersonu ne-rīcību(!) situācijās, kas ietekmē valsts un sabiedrības tiesiskumu, likumību, vedot to pretī degradācijai.

Tātad runa ir arī par amatpersonu apzināti vai neapzināti kaitniecisku pasivitāti (neredzēšanu, acu pievēršanu). Kā, lai sakāta, ja nav spējas/gribas redzēt ētiskās un patriotiskās dimensijas. Tas arī ir valsts vīzijas un morālās jautājums tiesiskuma kontekstā un pilnas situācijas izpratnē.

Piemēram, jau gadu desmitiem Zviedrijā radītājā, sociālo pabalstu sistēmā izaugušas paaudzes, kas parazitē uz valsts rēķina un destruktīvi vērsas pret sabiedrību, kurā viņi dzīvo. “Ko sēsi, to plausi!” Tas sākās ar beznosacījumu palīdzību nelegālajiem imigrantiem, bēgļiem. Humānās palīdzības politiskais bizness ar NVO un lielā mērā ar viedrijas liberālās baznīcas palīdzību lika ielāpus tur, kur jau vairs tiem sen nebija vietas. Rezultātā sabied-

riba polarizējās, kas rada nestabilitāti un draudus valsts drošībai.

“Jēzus nāk bēgļu veidā pie mums,” izteicās kāds latviešu teologs. Citi, no konteksta izņemti, citē pāvestu Franci, kas sacījis, ka “visi mēs esam bēgļi uz šīs zemes”.

Protams, grūtdieņiem ir jāpalīdz. Protams, ir jādara viss, lai glābtu cilvēku dzīvības. Protams, mums

Ne tikai “jāmēģina attīstīties”, bet valstiski ir jāpiemēro protekcionisma – savas valsts sargāšanas un stiprināšanas ideoloģija tās visplašākajā un dziļākajā nozīmē.

ir jāparāda žēlsirdība. Taču ir jābūt līdzsvaroti reālistiskam, lai saprastu un izprastu, ka nevis Jēzus nāk pie mums nelegālo imigrantu veidolā, bet gan transnacionālā mafija kā civilizāciju sadursmju karš, kas jau ir pārņēmis pasauli (ISIS, visi pasaules un Tuvo Austrumu konflikti). Nu, tas ienāk arī Latvijā. Solidaritātei un palīdzībai ir jābūt arī no Latvijas puses, taču ir jābūt ļoti rūpīgai un tālredzīgai stratēģijai, plānam, apstākļu un situācijas izpratnei. Piemēram, kāpēc Eiropas Savienībai būtu jāmaksā “tik un tik” simtiem miljonu eiro, lai pārvietotu lielu skaitu afrikāņu uz Eiropu, ja par daudz mazāku summu varētu ierīkot bēgļu nometnes pašā Āfrikā, tā gan palīdzot, gan arī radot jaunas darbavietas utt.

Eiropas Savienībā vārds

“izolacionisms” nav cieņā. Es esmu pret izolacionismu, bet par “protekcionismu” – savas valsts nacionālo, ekonomisko, kultūras, demokrātisko un etnisko interešu aizstāvību.

Francijas prezidents Nikolā Sarkozy (Nicolas Sarkozy), kuru man bija tas gods satikt un runāt par šiem jautājumiem, saprata, ka Francijai ir jāiet protekcionisma ceļš, lai

saglabātu Francijas identitāti, valstiskumu un nacionālās intereses. Latvijai ir jādara tas pats! Ne tikai “jāmēģina attīstīties”, bet valstiski ir jāpiemēro protekcionisma – savas valsts sargāšanas un stiprināšanas ideoloģija tās visplašākajā un dziļākajā nozīmē. P.S. Manas īsas pārdomas par šo visai pretrunīgo un nopietno tēmu ir veidojušas ilgstošas darbības un pieredzes rezultātā, esot Latvijas iekšlietu ministra amatā, kā arī, darbojoties divos ASV fondos, kuru viens no darbības virzieniem ir vērsts krīzes situāciju risināšanā Tuvo Austrumu valstīs un citur.

* EUCE – European Union Center of North Carolina, EU Briefings

Pirmavots: interneta žurnāls “Spektrs”

Likteņgaita

Kā cilvēkam, tā katrai tautai arī, Ir sava likteņgaita ejama. To nezinām, vien visu varam darīt, Lai karmas nasta vieglāk ceļama.

Bet tā nav nasta, tas ir augsmes pamats, Jo, tikai Karmu pildot, – virzāties. Un tikai tad, kad nomaksāts tiek parāds, Pa celsmes kāpnēm augšup dodamies.

Mēs nezinām, pie kura pagrieziena, Spējš Karmas vilnis var mūs apskalat. Bet izeja ir tikai vienvirziena – Ko taisnīguma apziņa vien rod.

Ja dzīvojam ar domu tikai vienu, Kā savu ķermeni vien pabarot – Nav jēgas mūsu esībai ne dienu, Jo kas gan dots, kas gūts ir atnākot?

Bet, spējot iznest Taisnīguma lāpu, Kas Patiesības ceļā gaismu dod – Tad sūtību mēs savu nepiekrāptu – Var karmu, arī tautas, izlabot.

Un tā ikviens, šo Gaismas ceļu ejot, Mēs arī tautai savai palīdzam – Tā tikai kopā – vai nu tautu ceļot, Vai arī kopā – viņu zaudējam.

Steidzite

NĀVES ĒNĀ

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Ne par Blaumaņa noveli būs runa, vienīgi par līdzību ar to. Latvijas sabiedrību ir saviļņojusi gaidāmā Āfrikas bēgļu uzņemšana. Tautas noskaņojums nav viennozīmīgs. Principā neviens neiebilst, ka būtu jāpalīdz cilvēkiem, kas bēg no dažādas motivācijas izraisīto karu, politiskās un reliģiskās vajāšanas draudiem.

Ekonomists Aigars Plotkāns bēgļu uzņemšanu pamato ar morālu atbildību un solidaritātes pienākumu: “Mēs nevaram izglābt visus, bet varam kļūt par mājām 250 bēgļiem. Tas nav daudz prasīts... Nu neizskatās bēgļi... pēc laimes meklētājiem. Nemaz neizskatās.” Atvainojos god. ekonomistam, bet neticu bēgļu interešu noteikšanai pēc viņu ārējā izskata, nu, neticu!

Psiholoģijas profesore Vaira Viķe-Freiberga kaunina latviski saprotošo sabiedrību: “Nav morāli simpātiski teikt, ka bēgļus nevaram atļauties,” bet Romas katoļu baznīcas priesteris Ilmārs Tolstovs ir kategorisks: “Baznīca ļoti skaidri atbild, ka bēgļi ir jāuzņem.”

Pēc tik tiešiem autoritāšu mājieniem neērti domāt citādi. Un tomēr – jūtu nepelnītu netaisnību un pazemojumu, jo esmu pret bēgļu uzņemšanu. Ilgi domāju, kā savu “pret” argumentēt, un domas aizķērās aiz Blaumaņa “Nāves ēnā”.

Kad 1940. gada 17. jūnijā Staļina laupītāju ordas iebruka Latvijā, latviešu īpatsvars bija 81%. Pēc 50 okupācijas gadiem palikuši vairs tikai 61,4%. Nogrīmušā Otrā Pasaules karakuģa latviešu tautas glābšanas laivas – Latvijas valsts – korpuss ir jūtami bojāts, pārlādēts ar svešas mentalitātes cilvēkiem un bīstami sasvērīes. Šo bīstamo sānsveri palielina uz dzīvi citās valstīs emigrējušie 345 000 darba spējīgie. Vēl vairāk papildinot glābšanas laivu ar būtiski atšķirīgas mentalitātes balastu, tā nogrimis. Vīzija par latviešu tautas izdzīvošanu un attīstību cauri gadsimtiem neatgriezeniski tiks pārvērsta populistiskā sauklī.

Bet, kā ir ar citu ES tautu glābšanas laivām? 28 Eiropas Savienības dalībvalstīs pamatiedzīvotāji ir: virs 95% – 7 valstīs; virs 90% – 8 valstīs; virs 85% – 5 valstīs; virs 80% – 5 valstīs; virs 75% – 1 valstī; Igaunijā – 69% un Latvijā – 61,4%. Citām ES dalībvalstīm pieprasīt Igaunijai un Latvijai uzņemt bēgļus ar citu mentalitāti, neņemot vērā okupācijas un kolonizācijas rezultātā radīto un nenovērsto būtiski atšķirīgo situāciju, ir netaisnīgi, negodīgi, cilvēciski un politiski amorāli. Nespēju argumentēti atteikties no bēgļiem es vērtēju kā atbildīgo Latvijas interešu aizstāvju vēsturiskās situācijas izpratnes, nacionālās pašapziņas, pašcieņas un atbildības trūkumu. To būtu jāatceras 13. Saeimas vēlēšanās.

Bēgļiem palīdzēt vajag. Taču tas ir jādara ar ilgtspējīgu mērķi. Afrikāņiem tāds var būt tikai Āfrikā, tāpat kā čukčiem vai eskimosiem aiz Ziemeļu polārā loka, vai man kā latvietim – Latvijā. Āfrikas bēgļiem patvērumš ir jārada Āfrikā – piemērotā valstī vai no kādas valsts nopirktā teritorijā, radot pievilcīgu precedentu: iespēju patverties, izglītoties un pašiem uzturēt sevi, nevis meklēt izeju eiropiešu ģimenēs vai tikt nometinātiem noziedzību radošās apmetnēs neizbēgamai konfrontācijai ar pamatnācijām.

LAI NEBŪTU “ZAĻO CILVĒCIŅU”

Atklātā vēstule

EP deputātam Robertam Zilem

Valsts prezidentam Raimondam Vējonim

Ministru prezidentei Laimdotai Straujumai

Ārlietu ministram Edgaram Rinkēvičam

Saeimas deputātiem

22.07.1994. pieņemtais Pilsonības likums, kurā paredzēta okupācijas laikā no okupētājvalsts nelikumīgi iesūtītajiem pilsoņiem iespēja naturalizēties, ir jāatceļ no tā pieņemšanas brīža kā pazemojošs okupāciju pārdzīvojušiem Latvijas pilsoņiem.

Pašlaik ir īstais brīdis, sakarā ar bēgļu jautājuma risināšanu, vērsties ES ar lūgumu atrisināt arī Baltijas valstu problēmu un atbrīvot mūs no kolonistiem. Aicināt arī ASV – kā līdzvainīgo mūsu pārdošanā Staļinam – iesaistīties kolonistu problēmā.

Pirms palīdzam Āfrikas bēgļiem, ir jāpalīdz arī risināt jau ielgušo okupācijas seku likvidēšanu Baltijas valstīs. Pirmais ir izraidīt no Latvijas valsts apvērsuma mēģinājuma organizatorus – visus, ieskaitot N. Ušakovu, kuri parakstījās par referendumu piešķirt krievu valodai valsts valodas statusu, kas ir pret Satversmi. Ja pēc visiem starptautiskajiem likumiem Latvijā notiks DEOKUPĀCIJA, tad nebūs vietējo “zaļo cilvēciņu”, kuri mūsu okupācijas gadadienā – 9. maijā (2014. gadā arī L. Straujumas k-dze to atzina) pie sava simbola Pārdaugavā, kā arī citos pasākumos, ļļauj: “ROSSIJA, ROSSIJA!”

Neveicot deokupāciju Latvijā, ES var piedzīvot arī šeit Ukrainas variantu, bet, palīdzot veikt, mums nebūs arī iesūtītā ebreja Suharenko, kurš tagad pieprasa bijušos LATVIJAS ŽIDU īpašumus.

Ja Rietumi nespēj pārliecināt Krieviju (PSRS mantinieci) saņemt savus cilvēkus, tad būtu jārikojas kā ar afrikāņiem – jāsadala starp ASV un ES dalībvalstīm Baltijā nelikumīgi iepludinātie okupētājvalsts pilsoņi, kuri praktiski arī bija bēgļi.

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

VĒSTULES

IZVIRTĪBAI – ZAĻĀ GAISMA!

Izvirtībai – zaļā gaisma, par to liecina arī Liepājā notikušais, kad diviem pedofiliem par piecgadīgas meitenītes seksuālu izmantošanu piespriests ar brīvības atņemšanu nesaistīts sods.

Organizācijas “Papardes zieds” paustais publiskajā telpā ieteic, ja zēns nevar atrast partneri meiteni, tad taču varot draudzēties ar otru zēnu... Tā ir homoseksuālistu propaganda.

Pirms pāris gadiem iepriekšējā “praida” laikā ārlietu ministrs Rinkēvičs žurnālistam apsolīja, ka rūpēsies un virzīs jautājumu par homoseksuālistu tiesību paplašināšanu. Twitterī viņš paskaidroja: “Es lepojos, ka esmu gejs!” Eiroparlamentā Kalniete un Karinš nobalsoja par homoseksuālistu prasību apmierināšanu.

Nīderlandē ir pieņēms likums, ja bērns sasniedzis 12 gadu vecumu un piekrit seksam ar pieaugušo, pēdējais nav krimināli atbildīgs. Pat dzīvnieki tiek augstāk vērtēti, jo likums beidzot aizliedz zoofiliju. Tātad līdz šim kazas, kuces vai aitas izvarošana bijusi legāla.

Domāju, ka premjerei Straujumai jau sen vajadzēja pieprasīt Rinkēvičam demisionēt, jo citādi var rasties priekšstats, ka viņa atbalsta izvirtību.

Biruta Gereiša
Liepājā

VĒSTURES PRETRUNAS

Paradokss – komunisti, kuru lozungs bija: “Cilvēks cilvēkam biedrs un brālis,” atteicās no reliģijas, kas sludināja, ka visi esam brāļi un māsas; bet liberāļi, kuriem cilvēks cilvēkam ir vilks un katrs par sevi, reliģiju ar ideoloģiju par vispārēju mīlestību uzskata par vēlamu.

Tiesa, ar laiku komunisti saprata, ka Dieva baušļi ir labi, lai gan Dievu neatzina.

Liberāļi savukārt reformēja reliģiju savas ideoloģijas virzienā, un tagad ir aizreformējušies līdz kristīgajiem pederastiem.

Čangladešys Jons & Co

Biedrības “Latvijas Aizsargi” PAZIŅOJUMS

Iepriekšējā laikraksta “DDD” numurā bija publicēts “Aizsargu iniciatīvas grupas” paziņojums par Aizsargu pilnsapulci 29. augustā.

Aizsargi nav iznikuši un strādā. Persona, kas ielikusi rakstu un norādījusi tālruna numurus, ir atskaitīta no “Latvijas Aizsargiem” par statūtu un reglamentu pārkāpumiem. Runāt Aizsargu vārdā mēs, biedrība “Latvijas Aizsargi”, viņu neesam pilnvarojusi.

Biedrības “Latvijas Aizsargi” valde

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

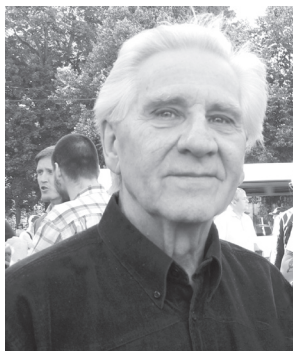
tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

*Turpinājums no
“DDD” Nr.13(339)*

PSRS okupācijas gados, paralēli latviešu demogrāfiskajai vājināšanai, tika īstenota sistemātiska ciltautiešu, okupant-kolonistu, iepludināšana. Latvijā no okupētājvalsts iebrauca ap miljonu latviešiem faktiski naidīgu cilvēku kā rusifikācijas un iznīcības elementi. Nevienai citai Eiropas valstij nav bijis tāds demogrāfiskais liktenis, līdzīgi tikai Igaunijai. Tāpēc varbūt Krievijai pret šīm valstīm ir tāds naidis, ka nepaspēja šīs tautas likvidēt pilnīgi, bet vēl jau nav noieta finiša taisne...

Vajadzīga LATVIEŠU TAUTAS brīvība

Diemžēl līdz pēdējam nodilusi ir vācu filozofa Hēgeļa frāze: “Vienīgais, ko mēs no vēstures mācāmies, ir tas, ka no vēstures neviens neko nemācās.” Latviešu tautai vēsture pasniedza visreālāko un vislabāko mācību starp Eiropas tautām, arī pieredzi. Mūsu “vēstures fakultāte” darbojās gandrīz katrā latviešu ģimenē. Tomēr ar sāpīgu nožēlu ir jākonstatē, ka mūsu prāts vada tikai ilūziju paradokss – jo vairāk šķiet, ka stāvoklis mainās, jo varam pēcāk atzīt, ka viss paliek pa vecam, un Golgāta ceļš nav beidzies.

Trešā Atmoda latviešu tautu pamodināja, bet nepiecēla, lai tā atjēgtos jaunam laikam un saprastu, ka Latvija neizmainīsies bez mūsu vienotības cīņai par savām nacionālajām interesēm, par nākotni un tautas pastāvēšanu. Tad mēs stāvējām krustceļā.

Tad bija brīdis, kad vajadzēja izšķirties par savu nākotni, lai noteiktu savu ceļu un likteni kā brīviem latviešiem Brīvā Latvijā. Dominēja viena doma: atpakaļ tai tumsībā, verdzībā un neapziņā, kur bijām līdz šim, mēs nevaram iet! “Atmoda” deva brīvību pilsoņiem, bet mums bija JĀPIEPRASA un STINGRI jāpastāv par latviešu tautas brīvību. Diezgan mēs bijām vergojuši kāškrusta un sirpja-āmura nesējiem. Pēdējais bija izrāvis mūsu sirdi, atņēmis mūsu valodu, bet negatavojās pamest mūsu zemi.

Nekavējoši bija jāveic DDD, bet, to neveicot, mēs atkal atrodamies krīzes situācijā. Tas iedragāja cīņas spējas un turpinājumu. Neveicot DDD, faktiski iezīmējās vienošanās ar noziedzniekiem.

Tiesības uz NEGODU

Toreiz “izligums” bija Latvijas valsts un latviešu tautas nevajadzīgs lētticības un iecietības farss. Pārspilētā izrādīšanās tolerance pret “sarkanā mēra” aplipušajiem un sirgstošiem ar “impērisko sindromu” – okupantiem un dažām “mazākumtautību” personām – kā toreiz tā šodien ir kļuvusi par Kremļa krustbērnu inkubatoru, kas rada potenciālos Latvijas valsts grāvējus un latviešu tautas slepkavas. Maskavas revanšistu piekto kolonnu. Viņi ignorēja, ignorē un ignorēs latviešu tautas intereses un pie pirmās izdevības ietrieks dunci mugurā, tāda ir viņu psiholoģija.

Tajā laikā vēl varēja kļūdīties, bet tagad viņi ir jau nelabojami recidivisti – ne zvērs, kurš iebārrots ar latviešu asinīm divu okupāciju reizēs gandrīz gadsimta garumā. Agri vai vēl viņi atgriezīsies pie saviem noziegumiem. Viņu amoka skrējiena neprāts jau slepkavo ukraiņu tautu. Viņi neprasa izlīgumu un kur nu vēl “piedošanu”. Mēs kā stulbeņi, cenšamies uzspiest savu lētticības integrāciju, par ko viņi ciniski pīrdz. Viņi pieprasa to, kas pienākas okupantam – atbrīvotājam – trofejas un privilēģijas un latviešu

tautas (nedobitih) Golgāta ceļa turpinājumu.

Jaunieši man vaicā: kāpēc mums gājis un iet smagi? Atbildu: tāpēc, ka mēs velnam atdevām mazo pirkstiņu. Esam kļuvuši paši sev par izsmiekl. Mūsdienu “4. maija kroplīgais režīms” jau “izsmieklā” plānu veic sistemātiski: par “godīgo okupantu negoda aizskaršanu” tiesāja laikrakstu “DDD”, tiesā L. Inkinu, tiesā D. Rūtenbergu – par okupanta trofejas slotas kāta salaušanu, kas jau ir politiskā nozieguma prāva... utt. Tiesās katru kas aizskar viņu “negodu”, jo okupantiem ir sevišķas tiesības – UZ NEGODU.

Krietno vietā – NEKRIETNI

Šodien varam jautāt, vai vēl ir cerība saglabāt Latvijas neatkarīgo valsti ar okupantu, čekistu un visu Latvijai naidīgo spēku klātbūtni? Vai ar to noziedznieku klātbūtni, kurus nenosodīja un netiesāja ne starptautiskajā, ne nacionālajā līmenī? Vai ar tiem, kuriem nav ne morāles, ne sirdsapziņas traumas, nožēla par noziegumiem pret latviešu tautu? Vai ar tiem, kuri ciniski izturēja pārbaudījumus ar pašu veiktajiem noziegumiem, veiktajām deportācijām, represijām, slepkavībām un izvarošanām, tie viņus neaizskar un nesagrāva pārliecību iznīcināt latviešu tautu un dzīves telpu? Vai ar to palīdzību, kuri nozaga valsts un latviešu tautas bagātības? Vai ar biedrkuņģiem, kuri ciniski saglabāja un nostiprināja savas pozīcijas valsts pārvaldē un biznesā? Vai ar tiem, kuri daudzus okupācijas gadus tautai “čakarēja” smadzeņes, ka mēs visi dzīvosim komunismā? Utt., u.tjp.

Latvietis ir vēl dzīvs. Ne gluži paēdis, taču ne gluži badā, kaut ko jau “varenie” atsviež. Veģetēšana – eksistence turpinās. Kas pārvalda “4. maija kropli”? Tauta, Saeima, valdība? Blefs!!! Tā ir korporatīva grupa, ko veido lielle biznesmeņi, kuri neko nav radījuši, bet taisa naudu uz tautas rēķina, kura genocīda apstākļos tiek degradēta. Ar maznodrošinātā sta-

tusu tautieši vēl sapņo par “komunismu” un izgudro pekstiņus, lai uzdrīkētu iesniegumu “varai” kāda santīmīņa sagrabināšanas labad... Valda auglotāji, kuri pārvērš cilvēkus par kredītbanku dzimtcilvēkiem vai no dzimtcilvēka statusa – par vergu izvirtušai Eiropai, kura sēž uz “viesstrādnieku” pleciem.

Latvijā valda bijusī komjaunatnes elite, čekisti (nu jau bezdarbnieki), kas iznīcināja latviešu tautas nacionālās intereses, kompartijas CK nomenklatūra, visi, kas vadīja latviešu tautu pa genocīda maršrutu. Tā ir pragmatiska un ciniska korporatīvā grupa, kas izmanto savus sakarus, savstarpējo atbalstu kadru izraudzīšanā un tāpēc stabili turas Latvijas valsts ekonomisko ieguvumu un likvidācijas virsotnē. Korporatīvā grupa kā vadības un ietekmes mehānismu izmanto varas partijas un masu medijus. Veicot iemaksas partiju melnajā kasē, šī grupa kontrolē politisko dzīvi, kurā latviešu tautai nav tagadnes un nākotnes. Ja kāda partija nevēlās uz klausīt grupas vēlmēs, partijai rodas ilglaicīgas problēmas. Problēmas tiek radītas ļoti profesionāli, kā profesionāli tiek iznīcināta latviešu tauta.

Citēšu Aristoteli: “Amatpersonu nekrietnība ir par pamatu tam, ka aristokrātija (elite – V.E.) kļūst par oligarhiju, kurā valdītāji sadala to visu, kas pieder valstij (tautai – V.E.), neatbilstoši katrai cieņai: visu lielāko daļu labuma iedala sev, amatus piešķir vieniem un tiem pašiem (algotām viduvējībām – V.E.) un par visaugstāko vērtību atzīst bagātību (latviešu tautas dzīvībai nav vērtības – V.E.). Rezultātā krietno cilvēku vietā valda nedaudzi un nekrietni (sabiedrības mēsli vienmēr peld virspusē – V.E.).”

Šie valdošie nekrietneļi noliedz latviešu tautas nacionālās intereses, uzskata par traucēkli, bet kosmopolitisko biznesa virzienu uzskata par perspektīvu. Tikai – kam tā ir perspektīva? Latviešu tautai perspektīvas tur neizgaismojas. Perspektīvas nākotnē ir šai “galvenajai kolonnai” sadarbībā ar piekto kolonnu.

Turpmāk vēl...

RELATIVITĀTE un REALITĀTE jeb ŠĶIETAMĪBA un ESAMĪBA

Ja ilgstoši apskata dažādus notikumus, tad atklājas, ka vieni un tie paši procesi laika gaitā tiek dažādi akcentēti.

Padomju laikos ukraiņu valodas uzplaukums tika pasniegts kā jaunās iekārtas nopelns. Tagad Krievijas propaganda apgalvo, ka nekādas ukraiņu valodas nav bijis, un tā tika mākslīgi radīta.

Ulmanlaikos un padomju gados nevienam latvietim nebija šaubu par latviešu

postu vācu krustnešu un baronu kundzības laikos. Tagad vietējie rietumnieku apjūsmotāji to sauc par latviešu tautas apvienošanu un Eiropas kultūras apgūšanu. Tas jau sāk atgādināt citu – padomju laika propagandu, ka tikai padomju laikos pa istam uzplauka latviešu kultūra.

Tagad, kad (nosacīti!) viss ir mūsu rokās, kad nu tiešām būtu pašiem savs jāattīsta un jārada, un

naudas ir tik, cik ir, – jociģi, ka tā tiek tērēta svešai propagandai.

Nacistiskā Vācijā par nāvessoda izpildi rēķinu par izdevumiem piesūtīja sodītā radniekiem.

Te rodas jautājums – kāpēc latviešu tautai būtu jāapmaksā tās kultūrai sveši pasākumi, vai arī jāpieņem maksājumi svešu kultūru propagandai? Piemērus var nesaukt, galvenais pašam aizdomāties, kas savs, kas svešs. Lai gan

vienu – visaktuālāko der pieminēt. Dažas valstis savārijā ziepes Ziemeļāfrikā. Pagaidām līdz mums tikai smaka vien atnāca. Lielākā daļa šķoba deguns, bet tie, kam ietekme, teic, ka tas esot parfims, un mums arī pienāksoties putu gabalīti... Latvieši ļoti labi iztīka ar bērzu slotām, un visi citi mazgāšanas līdzekļi tagad ļoti kaitē mūsu dabai un veselībai...

Čangladešys Jons & Co